

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA

Ç O C U K
v e
A L L A H

V A R L I K Y A Y I N E V İ
Ankara Caddesi, İstanbul

BÜYÜK ESERLER KİTAPLIĞI : 2

Fazıl Hüsni Dağlarca'nın öbür şiir kitapları:

Havaya Çizilen Dünya	1935
Daha	1943
Çakırın Destanı	1945
Taş Devri	1945
Uç Şehitler Destanı	1949
Toprak Ana	1950
Aç Yazı	1951
İstiklâl Savaşı - Samsundan Ankara'ya	1951
İstiklâl Savaşı - İnönüler	1951
Sıvashı Karınca	1951
İstanbul	1953
Anıtkabir	1953
Âsû	1955

Varlık Yayınları, sayı : 471
İstanbulda Ekin Basımevi'nde basılmıştır.
Ocak, 1957

1

Bu Ellermiydi

“Çocuk ve Allah” ın ilk baskısı 1940 yılının Ocak ayında yayınlanmıştı. Bu ikinci baskıda hiç bir değişiklik yapılmamıştır. Yalnız 54, 130, 269 uncu sayfalardaki yazılar Yücel dergisinin 1936, 1938, 1939 yılları koleksiyonlarında bulunarak yeniden katılmıştır.

BU ELLER MİYDİ

Bu eller miydi masallar arasından
Rüyalara uzattığım bu eller miydi.
Arzu dolu, yaşamak dolu,
Bu eller miydi resimleri tutarken uyuyan.

Bilyaların aydınlık dünyacıları
Bu eller miydi hayatı o dünyaların.
Altın bir oyun gibi eserdı
Altın tüylerinden mevsimin rüzgârı.

Topraktan evler yapan bu eller miydi
Ki şimdi değmekte toprak olan evlere.
El işi vazifelerinin önünde
Tırnaklarını yiyerek düşünmek ne iyî.

Kaybolmuş, o çizgilerden
Falcının saadet dedikleri.
O köylü çakısının kestiği yer
Söğüt dallarından düdük yaparken..

Bu eller miydi kesen mavi serçeyi
Bir kaç damla kan ki zafer ve kahramanlık.
Yorganın altına saklanarak,
Bu eller miydi sevmiyen geceyi.

Ayrılmış sevgili oyuncaklardan
Kırmış küçücük şişelerini.
Ve her şeyden ve her şeyden sonra
Bu eller miydi Allaha açılan!

O KÜÇÜK ELBİSELER

Ne kadar da çok dikersiniz gelinler,
Hiç biri eskimiyen o küçük elbiseleri.
O küçük elbiselerle hayattan geçer
Kalbin ve Allahın en güzel yeri.

Nasıl da beyazdır sabahlar içinden
Bir körün ellerine değen aydınlık bir su.
En uzak bulutlar ki görünmez geçerken
Meselâ nisan yağmurunun şekilsiz korkusu.

O küçük elbiseler ki.. aşktan önce,
Şuurdan evvelki yarı dünyalar.
Dudaklarda meçhul şehirlerden bir kaç hece
O küçük elbiseler ki yalnız unutulması var.

Rüzgâr değmez onlara hiç bir zaman
Ve yalnız onlar duyar kalbi.
Kaybeder içindekini dünyadan
Masallardaki sihirli külâhlar gibi.

İstenir, oyuncaklar birleşip
İnsanı geceleri uzaklara götürsünler.
O küçük elbiseler ki şeffaf ve ılık
Geçer içlerinden adı bilinmiyen günler.

Ay aydınlığı, akşam semasında,
Rüyannın, masalların, uykunun hendeseleri.
Hatırlıyorum vücudumun hafızasında
Rüya, masal, uyku kadar o küçük elbiseleri.

935

ABLAMLA ARAMIZDA

Ablacığım, nerede o günler
Yeşil erik yedik sadece.
Dersleri çabuk bitirip
Tahriri yazardık her gece.

Artık kemanını bazan çalıyorsun,
Çocuklarından vakit kalmaz.
Yazık ama itirafa edeceğim
Seni seviyorum daha az.

938

AĞIR HASTA

Üfleme bana anneciğim korkuyorum,
Dua edip edip, geceleri.
Hastayım ama ne kadar güzel
Gidiyor yüzer gibi, vücudumun bir yeri.

Niçin böyle örtmüşler üstümü
Çok muntazam, ki bana hüznün verir.
Ağarırken uzak rüzgârlar içinde
Oyuncaklar gibi şehir.

Gözlerim örtük fakat yüzümle gürüyorum
Ağlıyorsun, nur gibi.
Beraber duyuyoruz yavaş ve تنها
Duvardaki resimlerle, nasibi.

Anneciğim, büyüyorum ben şimdi,
Büyüyor göllerde kâmiş.
Fakat değnekten atım nerde
Kardeşim su versin ona, susamış.

ÇOCUK, GECE, AYAKKABILAR

Gece olunca herkesten gizli,
Bir işimiz vardı çok garip.
Ayakkabıları dizerdik kardeşimle
Hırsızlar gibi taşlığa inip.

Babamınkiler bir yanda benimkiler bir yanda
Biz iki erkek.
Gecenin ve mesafenin karanlığına karşı
Kim bilir neler düşünerek.

938

KORKU

Korkuyorum anneciğim nerde ellerin
Bu gecelerden ki kalbe âşına .
Havalarda büyük misafirlikler dolaşıyor
Korkuyorum, değerken karanlığın hayatına.

Korkuyorum, değerken karanlığın hayatına.
Bu binalardan ki yaşamaz.
Yüzüme mesafelerle temas eder
İnce bir serinlik, uykudan daha az.

Korkuyorum anneciğim nerde elerin,
Bu adamlardan ki çalışmakta.
Sabahın temiz şarkıları
Yükselmiş bayraklar uzakta.

Korkuyorum anneciğim ellerin nerde
Okşa benim saçlarımı rüyaya bedel.
Garip ninnilerle uyut beni
Korkuyorum yaşamaktan ki çok güzel.

937

ASKERLİK

Çocuklar ki ölümden habersiz,
Çok yaşamanın meçhul arzuları.
Sabahlardan uzak mesafelerde
Vaktin gölge bilmiyen suları.

Nasıl sarışın ve aşınâ
Aydınlıklar gibi rüyadan.
Sağların bilinmez parıltısında
Uçup gitmek üzere an.

Hepsi dalma gülümsor
Yüzleri dönmüş denizlere.
Günlerce beraber yaşanılmış
Nedir isimleri sorulmamış bir kere.

Ve hiç bir yerde değil
Kalpleri, uykuları, ayakları.
Dün, daha evvelki gün, masalllar
Henüz büyümektedir tarlada başakları.

Onlar ki değnek atlariyle
Hayata, sonsuzluğa, zafere hücum eder.
Kaybolmuş askerlik oyunları
Kahraman ve şehit askerler.

936

S U L T A N

— Bir şark masalından —

Muhteşem sultan emretti vezirine,
Kalbinde maverası, cihangirlik denen yasın.
Hudutlar ve şarkılar ve mevsimler arkası,
“Bir yere varalım ki benden büyük olmasın!”

Bir yere geldiler ki zümrüt gök,
Bir taç gibi parlıyordu sultanın alnında.
Sulha ve zafere ait
Elmas kabzeli kılıçlar kında.

Sarayın bahçesinde uzanıyordu
Sonsuz ülkelerin yeşil varlığı.
Bir kalp gibi çarpıyordu, dağlar derinliğinden,
Muhteşem sultanın bahtıyarlığı.

Sabah yollarında parlıyordu
Bütün kırallar ve bütün hazineler.
Yayan geliyordu kırk günlük yollardan
En büyük adamı görmek için nineler.

Denizler ve gemiler havuzlarında,
En son mertebe diyordu avuçlarındaki fal.
Kadın kuşlar gibi konmuştu kendiliğinden
Tahtın eteklerine kartal.

Tahtın eteklerine yüzünü sürüyordu
Körler, açılıyordu gözleri.
O kadar güzeldi ki seyrine gelmiştiler,
Dağın taşın ejderi.

Tahtın eteklerine yanaşan tarlalardan
Hayatı arzederdi altın başaklar.
Geceler kadar büyük saltanatını söylerdi
Yıldızlarla bir hizada bayraklar.

Baharın en güzel meyvasını taşıırken
Dallar hürmetle eğilmiş,
Muhteşem sultanın büyüklüğünde
Kalpler aşkın değilmiş.

Süzüyordu etrafını gülümseyerek
Muhteşem sultan mağrur ve sonsuz.
Ona meçhul parlıtlar verirken
Alkış sesleriyle ürperen havuz.

Ve muhteşem sultan yavaş yavaş doğruldu,
Dondu nur sularile altın oluklar:
Haykırdı deliler gibi, yas içinde, Allaha
— Çocuklar benden bahtiyar, çocuklar.

938.

BÜYÜK AZAT

— Mektep sıralarının son yazısı —

Sen ey dirseklerimin saadeti
Başaklarla uzaklaşan mevsim.
Daima bir meçhul olarak yaşamakta
Bütün unuttuklarım, bütün bilmediklerim.

— 19 —

Nur kesildi küçücük ayaklarım
“Bismillâh” ımla geçince eşiğinden.
Masallar başkalarına kaldı,
Bir elimden babam, bir elimden sen.

Mermer serinliği anların
Göklere konmuş mermer güvercinler.
Haber ver onlara ki ben gidiyorum
Bu küçük cenazeyi seyretsiner!

Kuşlarla beraber sabah şarkıları
Ruha sessizlikler veren fiil.
Yine sarışın tenbeller gelecek
Fakat aynı tenbeller değil.

Sen ey hep aynı yüzle gülen sema
Nereye götürüyorsun altın çocukları.
Nereye, nereye, nereye,
Karanlıklarla dolmakta günün olukları.

Mavi çubuklarla üçü saymak
Sıra uykuları ki artık yok olmuşlar.
Kalbin sessizliği içinde
Bir tromba gibi devam eden koğuşlar!

Sen, saçlarımı ikindiye bağlayan el,
Geri ver, geri ver düşüneceklerimi.
Sen ey, mel'un hayvan nasıl yedin
Benim rüzgâr bilmeyen nazlı çiçeklerimi.

Taş ormanlarda kısılan lâmba
Ki nal sesleri duyulan,
Yükseledursun daimalara
Deniz uçurtmalar, açıklardan.

Sen, geçip giden kalbe aşına,
Hücum eden dalgalar, uykusuzluk.
Ah affet beni, anlıyorum, dinmiyecek
Senin gizli hüznün, ihtiyar çocuk!

936

M E V S İ M

Ağlamak isterim ki tenhada
Bir sabah vakti, kırılmış oyuncaklarım.
Bulutlar gitmiş gemilerle
Ve sularla dolu uzaklarım.

Kuşlar, terketmiş telleri
Evler, her zamankinden fena.
Hayretle ve hüznle bakmaktayım
Sulardaki resimlerin bozulmasına.

Altın tarlalarda şarkılar
Eskisi gibi, en eskisi gibi.
Ve o kadar çıplak ağaçlar
Ki sızlatır kalbi.

Hayır inanmıyorum katiyen
Düştü yerlere bayraklarım.
Ağlamak isterim ki tenhada
Bir sabah vakti, kırılmış oyuncaklarım.

ÇOCUKLAR KORKUNÇ ALLAHIM

Çocuklar korkunç; Allahım,
Elleri, yüzleri, saçları.
Uyurlar bütün gece
Yok sana ihtiyaçları.

Çocuklar korkunç, Allahım,
Bebek yaparlar haçları.
Aşına değiller hatıramıza
Severken aynı ağaçları.

938

Dünya kadar büyük bir günüydü çocukluğumun,
Mektebe ilk gittiğim o altın sabah.
Omzumda kalmıştı el sıcaklığı
Anamın okşarken söylediği bir “Bismillâh”.

Muhayyeleme sığmayan beyaz bir bina
Ve kocaman bir bahçe ki oyundan büyük,
Harfler kadar yabancı ve çirkin çocuklar
Renk renk elbise, renk renk göğüslük.

İlk ders bir bayramın sonu gibi soğuktu
Gördük karatahtada, “Hesap” denen karaltıyı.
Ezberletti kendi numarasını hoca, herkese;
Ben de öğrendim iki haneli seksen altı’yı.

Ve paydos gelmedi bir türlü odamıza
Duvardaki levhaları ezberledim, masal gibi.
Deminki çirkin çocukların oldu yavaş yavaş hepsi
güzel
Ve o sevgiyle sevdim onları ki sızlatır daima kalbi.

Oyunlar ve neş’elerle geçti o gün
Ve tatlı rüyalar gibi bitti mektep.
Bilgimi düşürmeden eve götürmek için
İçimden seksen altı, seksen altı diyordum hep.

Eve gelince kestim defterimden bir güle benzeyen iki
rakamı
Dolabıma yapıştırdım yan yana, bir zafer saadetile.
Ablalarımın göreceği saati bayram gibi bekledim
Tatlıydı bu bekleyiş mavi bir arifeden bile.

Fakat şaşırmışım iki rakamın yerini
Dolap kadar, ev kadar güldü halime ablalarım
Anlar gibi durdumsa da anlamadım yer değişse ne
Ki hâlâ para saydıkça o hayreti duyarım. olur

Ki hâlâ yaşarım bir ayrılıkta o hayreti
Dalarım 86, 68 diye bazan.
Yer değiştirince başka şey olmak ne tuhaf
Ne tuhaf ölümü duymak seksen altıdan!.

936

II

Vücudu Yaratmak

VÜCUDU YARATMAK

Toplansın baş ucuma bütün dilenciler
Bir dilim ekmek lezzetinden bahsedelim.
Mevsimle vaktin arasında
Körler gibi karanlıktan emin
O kadar تنها, herkes hâtırasında.

Şükür ateşleri' yanar karşı dağlardan
Doymuş çobanların âdeti.
Kuşların konuştuğu yalnızlık,
Anacak kaybolmuş saadeti
Kalbimiz daha sadık.

Sıhhat dolu hayvanlar emniyet verir
Abdal ve saygısız, obur ve serbest.
Hülyamızda şehzadeler uyurken,
Hicap duymaksızın bahsetsin herkes
Vücudunu yaratmak zevkinden.

FİLSİZ DÜNYA

Dalgaların, mavi dalgaların daha arkasında
En güzel hâtıralar ki en eski.
Bütün hayatın nedameti kadar sonsuz
İlk gençliğin rüyaları kadar güzel belki.

Meçhul bir ormanın isimsiz nebatı
Ve meçhul geceler ki sonsuzluk, ruhun karanlığında.
Ayakların sükûnunda istikbal kadar bir ses:
Toprakta asırlarca evvele ait bir elveda!

Kelimeler ki dallarda kuşlar gibi
Kuşlar ki damla damla sessizlik.
Bütün sükûnu ve rüyası
Bütün zamanı hayatın, gençlik.

Hacımların ebedî misafirliğindeki azabı
Ve fezalar ki hacimleri, Allahta.
Yeni bir şiir maverası ötesinden,
Yeni bir sarhoşluk, güzellik ve fayda.

Kâinatın sükûn senfonisinde,
Aşkın semalarındaki beyaz bulut.
Her şey Allah kadar mevcut ve hareketsiz
Her şey namevcut!

936

BİR GÜLÜN ÜSTÜNDEKİ AN

Geceyle aramızda mavi bir şey sallanır
Ki ölüm kadar uzak, ki ölüm kadar güzel.

Sükûn ve aşk, havadan, ruhtan bir heykel gibi,
Dünya, kâinatların bahçesinde bir heykel.

Düşüncemizden geçen bir çizgi duyuyoruz
Aşkın ufukları ki yalnız renk, yalnız emel.

İnliyor, yarasalar halinde, günahların,
Karanlık ruhumuzda bulup kondukları tel.

Vücudumuza değen ebediyet içinde
Bir tek an duyuyoruz, bütün bir ömre bedel!

936

Ş E Ş S İ Z L İ K

Güller gibi duran eşya
Eşyada yaşıyan diyar.

Ortalıkta bir yalnızlık,
Birisi kaybolmuş kadar.

Bir aynadan geçmiş sanki
Rüya gibi esen rüzgâr.

Beyaz bir fanus içinde
Yüzen ve yüzen balıklar!

936

GECE GÖKLERİ

Rüzgârlarla sallanan yıldız ışıkları
Duyan eller ki toprakta.
Garip hasretlerin uykusundan geçmek
Bir aşinalık var yaşamakta.

Göklerin saatsiz karanlığında
Caddelere muvazi uzanan hayatlar,
İkinci bir şehri hatırlayan
Ki kaybolmuş nebatlar.

Deđiyor yüzüme rüya mumyalar
Atmosferde hâlâ dalgalanan ilk ninni.
Dükkânlar ölü gözleri gibi örtölüyor
Arıyor bir cenaze sahibini.

Büyük mimarisi varlığın
Hacımların doğduğu büyük an.
Bir sessizlik parıltısı içinde
Kâinat, en güzel hâtıradan!
Bir adadır serinlkte vücudum,

Bütün mesafeler samimi.
Dünyalara nisbetle buluyorum.
Ne kadar güzel kendimi.

Parıldar büyük sembol ve ölümün arması,
Meçhul burçlarda aydınlık.
Talihin muhteşem iskeleti
Daha uzun, daha açık!

Ey gök ey benim maviciğim,
Aziz olsun yıldızlarda bitmiyen.
Allahın eli gibi geç daima
Ağrıyan gözlerimden.

936

DURAN SAAT

Eskiden altın kadınlar taşırdı destileri başlarında
Bu nekadar güzeldir.
Yok şimdi sular da o lezzet,
O şifa, o tesir.

Eskiden geceler daha karanlıktı
Gündüz daha aydınlık.
Yok şimdi vaktin sonsuzluğu
Lâmbalarla hülyayı kaçırdık.

Eskiden en büyük adamlar,
Süslerdi iğne ucuyla dağlar gibi mezarları.
Yok şimdi ki bizi perişan eder,
Ölmek sabrı.

S A B İ A H

Şükretti serçeler Allaha
Sularla doldu tahta oluk.
Dağlar büyüdü biraz daha
Mermer yelkenlerde yolculuk.

Arabalar dolusu bir an
Kara topraktır memnun olan.
Yürüdü yolcular ardından
Anasından ayrılan çocuk!

936

Ç O C U K

Daha fena geceleriniz gelecektir
Pişman olup onu döveceksiniz.
Gökteki yıldızlardan habersiz
Evinizin yemekten sonrasında.

939

U Y A N I K L I K

Kimine çocuk vermiş onu sever
Söyler karanlıklarda ninnisini.
Kimine tarla vermiş onu eker
Bekler sabahların sisini.

Kimine orman vermiş ağaçlar,
Oyalar ruhu bir sonsuz mevsimde.
Kimine gökler vermiş, üstünden
Geçer yıldızlar ve ay dede.

Kimine yatak vermiş, yatmakta,
Kimine sabahlar, uyanmaktadır.
Nazlı sevgililer vermiş kimine
Ki daima uzaktadır.

Vücudunu bir büyü gibi örter
Kimine meçhul ipekliler vermiş.
Kimine hâtıralar, açık bir kapı
Kadar bitmez ve geniş.

Hastalıklar ruha nedametler veren,
Sonsuz hastalıklar vermiş kimine.
Meselâ bir ikindi uykusundan sonra
Serin bir rüzgâr vermiş, kimine.

Kimine bir sürü, kimine bir vezin;
Ki sesler gelir, acayip sesler.
Kimine muhteşem bir kışla vermiştir
Ki orda nöbet bekler.

Fakat ey bütün dostlar,
Nerdedir çizgisi sonsuzluğun?
O ki daima yaşayacak,
Bizi avuta dursun.

B A T I

Ağaçlar ki uykuda gezer gibi
Bütün hayatı unutmuşlar.
Kimbilir kondu nerelere
Günü selâmetleyen kuşlar.

937

D Ö N Ü Ş

**Askerler dönüyor ihtiyar askerler,
Sulhun mavi dağlarından.
Kalbimiz için ne kadar aşına
Adımlarında kalan.**

Türküler dönüyor nurdan türküler
Kağı arabalarından söylenmişti.
Karşı bahçeler ki ayna mıdır
Nasibi devreder şimdi.

Kuşlar dönüyor, sadık kuşlar,
Bahar için değil, saçaklarımız için.
Dönen mesafesile var oluruz
Mevsimler arkası güzelliğin.

Gemiler dönüyor garip ve zengin,
Garip ve sonsuz sular üzerinde.
Gemilerle beraber gelen şey
Aydınlıklar gibi yüzer, derinde.

Ve bunlar değil de ey gecem,
Sen dönüyorsun ellerime, sen.
Aşka ve hayata dönüyorum
Toprağın bütün ölülerinden!

936

GECELEYİN

Ver benim nasibimi avuçlarından
Arzular içre gezen çocuk.
Ver benim hâtıralarımı
Sabahlarla başlayan yolculuk.

Sen ey yıldızlar ki daima
Kaybolan uykumu ver benim.
Ver, rüzgârlarla dolan su,
Karanlıkları ki dinsin düşüncelerim.

Ver benim aşkımı uzaklardan
İster istemez yaşamak.
Yarına ve her zaman ver benim
Nurdan ekmeğimi, nurdan başak.

Gün kararmakta korkuyorum,
Ver benim kuşlarımı, saçaklar.
Ey gök sonsuz dualarımı
Ver benim ki azad olacaklar!

Ş A R K

Gönlüm uzaklaşıyor rüyalarca göklerden
Açılıyor içimde, içim kadar bir lâle.
Durgun bir akşam gibi çıkıyorum bu yerden
Bir kapı ki açılmış maziye, istikbale.

Mazî ve istikbalin elele gezdiği yer,
Ağaçlar gibi sükûn, ufuklar gibi sesler.
Bir hava ki yüzüme değil ruhuma değer
Dahıyorum tanrının yaşadığı hayale.

Tabiat yokluğunu düşünürken ben neyim,
Birer siyah servidir ruhum, aşkım, her şeyim.
Mest olmuş bir ebedî gençliğin içindeyim
Ki Allahla doludur bu muhteşem piyale.

Asırlar aşk yüzünden unutulmuş bir namaz,
Ki uzak minareler gibi ruhumdaki haz.
Birleşmek ve kavuşmak gönlümü doyuramaz
Hasretim mazi kadar, mazideki “visâl” e.

Başım bir ada sanki denizler gibi bu nur,
Asırlarca aydınlık, su olup durulmuştur.
Ömrüm bir mısradır ki okuyan yanlış bulur
Ve mest eder gönlümü ondaki her imale.

Beyaz bir kasidedir şimdi karşımda zaman
Şark doğuyor içime Kur’anlar arkasından.
Süzüyorum yokluğu ben hayran, gönlüm hayran
Ve sessiz düşüyorum ölüm gibi bir hale!

935

Boş Vakitler

BOŞ VAKİTLER

Düşmüş bir taşın hacmi gibi boş vakitler,
Dolduramıyor vücudum kaç yıllık yerini.
Meçhul bir telgraf bekliyorum o kimselerden
Ki ben hatırlamam, bilmem, kendilerini.

Camlarda kalan elektrikler
En uzak memleketlerden bir yangın.
Duyar sonsuz karanlıklarda, zavallı hendesesini,
Öldüm, ışıktan mük'abının.

Sarhoş bir kör gibi geçer sokaklardan
Artık unutulmuş bir moda.
Gece rüyaların mel'un iskeleti
Bekler uyumamı, pencereimin altında.

Bir kılıçtır ki girmiş müzelere
Sessizliğim, kaybolan hayata ağlar.
Kâğıtların üstünde bir kaç sarı dakika
Harap minarelerin çatlaklarındaki otlar.

Hayır aşk değil, ölüm değil,
Hepsi birden kalbimde şehrin,
Başka şeyler düşünmek istiyorum
Kalemi tutan bu el ne çirkin.

936

AZAD EDİN IŞIKLARI

I

Azad edin ışıkları, lâmbalardan,
Ki gitsin tekrar bulunmaz zamanlara.
Uyanışların yarı varlığı kadar silik
Ki tesadüf edilir kaybolanlara.

Parlar dağların akra'balığı
Odunları sönmüş çobanlara.
Ve nedamet daima misafir
Ey, namütenahi hanlara!

Azad edin ışıkları, lâmbalardan,
 Ki sızlamasın karanlıklarım.
 Kimseler duymadan var oluyor
 Esen rüzgârla açıkların.

Lâhzalarla gelir uzâklardan,
 Lâhzalarla giden varlıklarım.
 Beni azad etti Allâha
 Bir gece yarısı, tanıdıklarım!

G Ü N D Ü Z

Güneş doğar muhteşem ve mağrur,
Düşer yapraklar sabaha.
Mevsimin düşünceler gezen havasında
Tenbel çocuklar daima uyur.

Perişan dallarda bir huzur
Sonsuz feyzi bitti gecelerin.
Her şey bize mahsus sanılırdı
Karanlıklardaki arzular uçuşur.

Ve fazla aydınlık fazla billûr.
Kat'iyen aşına değil, bahtımıza.
Nerde ellerimizle beraber düşünen
Nerde o garip hayvanlar ki bizi bulmuştur.

Karanlıklar boyunca kalbi terk etmeyen nur,
Benzedi kendiliğinden, nedamete.
Bakınız! Bu kuşlar dolu semasında,
Bize kıymet vermediği aşikâr olur!

GECE YARISI

Karanhklarda büyüyen şekiller
Ve müthiş bir aşinalık toprakta.

Eşyalar uyandı meçhullerden
Garip gürültüler duyulmakta.

Tenha varlıkların serinliği
Hâtıralarla büyür uzakta.

Rabbim bırakma beni korkuyorum
Ki bütün azalarım yaşamakta.

Ç A R M I H

Nebatların insana olan küfrü,
Çirkin duası, toprakların.
Bütün şekiller üstünde
Uzakların, daha uzakların.

Sessizlik bir uykudur ki gecedен büyük
Cesaret ve aşka giden yolları.
Uzanır, yumruklarla Allaha,
İmanın tahta kolları!

Mavi belâ göklerini bulmuş
Bütün yelkenlerden habersiz ada.
Dünyadan ötelere ait bir hal
Artık yürümiyecek ayaklarda.

Çağır dursun hayata, kalbi,
Azap, kargalar gibi, karşıdan.
Bir zaferdir ki daima susacak
Tunç bir bayrak şeklinde kan.

Kinin, ölümün heykeli,
Vücutta yaşayan bir mermer.
Aşka, altın yaraları vermekte,
Defne dallarına akan çeşmeler.

Sarılmalı, felâketine aklın,
Başka hâtıralar ki benzemez ilke.
Selâm olsun sana her vakit,
Göğse hudut olmıyan ülke!

Y Ü Z Ü M D E

Yüzümde, güneşten yaprakların altındaki yüzümde,
Bir yayla rüzgârının ay ışığı gibi kanatları.
Büyük yolculukların arifesindeki silik uykular
Ve yüzümde rüyaların sükûndan sür'atleri.

O sabahlar ki iki avuç su serperken
Yüzümde en derin deniz diplerinin kâinatları.
Ve sonbahar dallarının gölgeleri yüzümde
Sonsuz mevsimlerin o altın nebatları.

Yüzümden annemin elleri gibi geçer
En ışıksız dünyaların hilkatleri.
Ve hayalden bir mimari halinde
Yüzümdeki mazinin aşk saatleri.

Yüzümde bir temas gibi çizgiler hissediyorum
O çocuk kahkahalarımın kaybolmuş hatları.
Yüzümün çirkin mummyası karanlığa değdiği yerde.
Meçhul ölülerin meçhul hayatları.

936

M A Ğ A R A L A R

**Mağaralar ki alnımın heykeli
Düşünceler kadar karanlık.
Sadaka isteyen iğrenç eller gibi
Daima, daima açık!**

Vahşî bir atmosferdir ki hayatı bilmez
Kanatlarla titremeyen havası.
Felâketlerin sonunda meğhul noktalar
Sarhoş gecelerin yuvası.

Kalbin Allahtan koparabildiği yer
Ki en uzak maziler kadar derin.
Hâtıralara doğru sıkılmış
Yumruklar içindeki sonsuz kin.

Bir hacim ki sade yaşamak
Uykusuz lânetlerin esneyen ağzı.
Madenler ve ormanlardan
Gelen yalnızlıklar duyulur, bâzı.

Bütün karanlığı ile, aşına olur
Bir damla yaş gibi damlayan fecre.
Oyulmuş gözleridir küfrün,
Bakar, kaybolmuş lezzetlere!

936

D A İ R E L E R

Hava içinde yüzen eşya
Hayata devam eden yıldızlar.
Bir yüz ki insana daima bakar
Kalbin maziyi seyretmesi gibi.

Her yerde aynı miktarda yaşamak
Nebatlar ve hayvanlar hepsi bir.
Kâinatın okunmaz saatidir
Mavi ve beyaz hareketleri, bulutların.

Bulunduğu an içinde kaybolan vücut,
Gençliğin, asırlarca önceyi anlaması.
Unutmanın, üşenmenin, vazgeçmenin dünyası
Hâtıralar, vazifeler, arzular arkasında.

Komşu mektepteki çocukların şarkısından sonra,
Bir sessizlik, senelerce geçmişten.
Habersiz ıslık çalmak düşünürken,
— “Islık çalma yavrum, şeytanlar toplanır...”

Gemiler ki uğramaz, geçer açığından,
Talihler ki ıssız ve çirkin bir ada.
Geceleyin nara atılan sokaklarda,
Köylü arabaları, sabah erkenden.

Ne bir inanış ne bir düşünce
Yalnız yaşadığımdır kalbimde kalan.
Serçeler gibi uçmuş altın dallarımdan,
Niçinler ve çünküler!

936

BİR ANIN İÇİNDE MEMLEKET

Bir an yaşıyorum ki sahibi yok, Allahı yok,
Hasretini çektiğim bir dünyaya doğuyorum henüz
şimdi.

Gecelerin karanlığında kaybolan vücudumla
Yıllarca ve yıllarca bu dünyayı bekledimdi.

Henüz şimdi değdi alnıma cehennemdeki mecnunun,
Yalnız aşk derken kalbinde açan baharsız gül.
Henüz şimdi uçan ruhumu havada gördüm
Şafaklarca gerideki o şarkıyı dinledi gönül.

Bir an, bir an ki kâinat kadar büyük,
Bir an ki Allah bile henüz şimdi var olur.
Ceddimdeki bir ninenin o beyaz duasile,
Torunların torunu henüz şimdi bahtiyar olur.

Henüz şimdi ilâhi bir tesadüfle öldü belki bir şehir
Ki ruhumdan geçen beyaz bir şehir duyuyorum.
Belki de henüz şimdi doğdu beni sevecek birisi
Bir kaç asır istikbalde yürür gibi oluyorum.

Ne yazık kimsecikler hissetmedi bu mavi anı, yüzünde
Bitti, başlangıçsız zamanın yarısı bitti.
O insan ki asırlarca evvel kendini öldürmüştür,
En uzak yıldızlara varır bakışı, henüz şimdi.

936

A R A S I N D A

Beyaz bulutlarla ay arasında
Eskiden söylenmiş bir şarkı gibi durmak.
Ruhum, hâtıradan ve rüyadan bir şafak
Bir ıfık mesafesile açılmış o kırpikler arasında.

Arasında altın hâtıraların ki aşk kadar engin
Beyaz yaprakları arasında kimsesizliğin.
Duymak, ruha geçen baharını mazi denem çelengin;
Düşünmek o çiçekler, o çiçekler arasında.

Denizler, denizler ki gönlümün adasını çevirmiştir,
Denizler ki yüzer sükûnunda bir balık gibi şiir.
Hayatı ruha sular arkasından verir
O garip nebatlar gibi kalmak denizler arasında.

Arasında, mavi çiçeklerin beyaz güllerin,
Bir ölünün hissettiği o iki an kadar serin:
Biri hayat gibi sonsuz, biri ölüm gibi derin,
Unutulmak ebediyen o iki an arasında.

Göklerin karanlığında bütün yolculuğum,
En büyük, en güzel, en uzak bir yıldız sanki ruhum.
Rüyadaki güller gibi rüyaca yaşıyorum;
Sevmek ve ağlamak ve yok olmak arasında.

936

D E V A M

Yüzüm hangi taraftaysa orası güzel görünür,
Şehirle ovanın birleştiği yerde.
Nedametle değil ve razı olmamış,
Ve yıldızları büyük gecelerde.

Yüzüm hangi taraftaysa orası güzel görünür,
Vaktin duasız göklerinden.
Bir şey var, bir ağaç kadar çıplak,
Daima, her işte büyüyen.

Yüzüm hangi taraftaysa orası güzel görünür,
— Varlığın vücut içre selâmına,
Ağarırken sabah dağları uzaktan —
Kadın ve ölmek namına.

Y A D İ G Â R

I

İstemesin, kimse istemesin,
Benim başaklarımı topraklardan.
Beklemesin, kimse beklömesin,
Benim gemilerimi uzaklardan.
Unutmasın kimse, unutmasın,
Benim sularımı, dursa da.
Dinlemesin kimse, dinlemesin,
Benim şarkılarımı, tenhada!

II

Uyumasın kimse, uyumasın,
Belki kıyamet kopuverir bu gece.
Ağlamasın kimse, ağlamasın,
Benim gibi uykusunda gizlice.

Bırakmasın, kimse bırakmasın,
Bir tek gününü, dünyada.
Aramasın, kimse aramasın,
Kaybolan çocuğu olsa da!

936

V Ü C U T

Bu papaz ne istiyor
Rabbim, önüme çıkmış.
Bu yağmur ne istiyor
Penceremden bütün kış?

Bu gökler ne istiyor
Ellerimden her zaman.
Bu çocuk ne istiyor
Yüzüne baktığım an.

Gölgemi vermez bana
Bu sular ne istiyor.
Haber yok arkasına
Bu yollar ne istiyor?

Böyle gelip, geçenden
Bu evler, ne istiyor.
Akşam olunca benden
Bu vücut ne istiyor!

936

H A Y R E T

Nasıl dönerler Allahım evlerine,
Ne götürürler, avuçlarında, günden.
Vaktaki sular karardı ötelerde
Nasıl geçer lâhızalar yaşamamın üstünden.

Nasıl örterler Allahım kapılarını
Neler bırakırlar dışarda.
Ki başlar daima geceleyin
Nasıl bir hayat, sokaklarda.

Nasıl yakarlar Allahım lâmbaları her gece,
Nedir ellerin o büyük sabrı.
Karanlıklar içinde bırakmak
Ve seyretmek hâtıraları.

Nasıl okurlar Allahım kitaplarını
Hiç bir şey düşünmeden
Çiçekler severken toprağını
Yıldızlar titrerken.

Ve nasıl gelir Allahım uykuları,
Sırları devreden oluklar.
Arzu ve nedamet dolu
Nasıl uzakta, çocuklar!

938

GECE VAKTİ KİMSESİZ YOLLARDA

Gece vakti kimsesiz yollarda
Topraktan sızan aydınlık.
Gemiler geçti mevsimlerden,
Nerelere ki sormadık.

Gece vakti kimsesiz yollarda,
Akla birdenbire gelenler.
Sevgilerle başlayan gök,
Nerelere ki devam eder.

**Çocuklardı, şarkılar içinde,
Tutmuş altın sulardan.
Nedametiyle derinlikler arkası,
Bir vücut gibi kalan.**

Gece vakti, kimsesiz yollarda
Sonrasızlığa ait yaşamak.
En güzel, nebatlar gibi,
Ve nerelere ki uzak.

937

R A H M E T S İ Z

Yazılar yazılmış mermerde
Ve beyaz sessizliği nedametin.
Kuşlar ki saçaklara çekilir
Ağaçlara konan vakitlerde.

Köylülere merhaba demek
Ey nasibin sonsuz karanlığı,
Söndürdükten sonra lâmbaları
Vücudu Allaha devretmek.

Sahillerin vatansız kumları
Kalbimde benim olmayan arzular.
Hâtıralardadır ki lezzetle duyuyorum.
En güzel ve uzak rüzgârı.

Bütün istikbale âşinalık
Kapıları kilitlerken her gece.
Ey harap evlerimizi mes'ut eden
Göklerdeki analık.

Kıt'alar ki düşen gölgeleridir
Sonsuzluklarda uçan meçhul kuşların.
Uzat karanlıklarını uykuma
Kalbe bir tesadüf gibi dolan şehir.

Selâmeti dinmez gecelerin
Arkasında garip ve uzak.
Ve nerelere doğru devam eder
Nazlı çiçekleri bahçelerin.

937

T E N H A

Ben öleceğim, kimse seyretmesin,
Güneş ve düşünceler içinde.
Soyunacağım elbiselerden ve hâtıralardan,
Bir semalar sessizliğinde.

Asûde ve mahzun ellerimle,
Nasibimi bir kenara bırakıp.
Eski şarkılar söylerken,
Dağlarda ateşler yakıp.

Kimse seyretmesin, aşk ve sonsuzluk,
Garip mezarlıklar -arasından gideceğim.-
Kokulu sularla yıkanarak
Karanlıklarda zevk edeceğim.

KARANLIK VE OLMAMAK

Vaktin saati çalmak üzere
Senden başka nedir hâtıralarım?
Karanlığın genişliğinden
Böcekler gibi seslenir bahtım.

Bir nehir geçer evimin kenarından
Alır ışıklarını, lâmbamın, gider.
İçimde devam eder sabırsız
Ölülere ait düşünceler.

Zaferleri yok bahçelerimin
Ağaçlar uyur, kuşlar uyur daima.
İşten kendimi azadederim
Geceler, sahip çıkar vücuduma.

Kızlar ve kadınlar halden anlamaz
Çağırır beni heykellerden.
Anamın felâketiyl  davet eder
Arzular, geldiği yerden.

Kalmamış, kalbimde, bahar ve toprak,
Nedametler örtmüş suları.
Gecenin çocukluğuyla dolan yollarımda
Kalmamış çocukları.

938

GECE YARISINDAN SONRA KÂĞITLAR

Eskiden görülmüş bir memleket gibi yakındır onlar
insana,

Bir kaç gece evvelki zaman kadar yakındır.
Gözlerimin içindeki karanlığa ışıklar bırakır
Ve onlar bir bembeyaz şarkıdır duyana.

Ve onlar beyaz bir sessizlik hazırlar bir çana
Bir çan ki şehir kadar büyük ve sonsuz.
Başımın içinde dünya kadar bir havuz,
Koşmak, atlamak, girmek.. ve karışmak zamana.

Tabiat gibi kimsesiz gönlüme akşam gibi bir ana;
Aydınlık bir sevgile doldururlar içimi.
Ve onlar sanki bir karanlık resmi
Ki seyredirim geceyi üstlerinde, kana kana.

Gelir, bembeyaz boşluklarında yazılmış bütün yazılar
lisana
Akar, ruhumun denizlerinde, bembeyaz çiçekler.
Onlarla, yazılmamış yazıları duyarım birer birer
Ve onlar, hiç yazılmayacak yazıları söyler bana.

935

A N L A M A K

Geceler ki dağların ruhu,
Dolaşır ovalarında sonsuzluğün.
Ve bir hâtıradır ki çağırır beni yorgun
Kuyulardan hayata devam eden su.

Gelir kirpiklerime ölmüş birinin uykusu
Bilmediğim adamlar çalar rüyalarımın.
Enginlerin üzerinde yüzen bir an;
Yaşamanın sathında bembeyaz bir kuğu.

Ve Allahtır gönlümün bütün duyduğu,
Düşüncem, bir el gibi değmekte şekline, uzakların.
Uyur bir ekmek içinde rüyası başakların;
Geçer göklerinden başka iklimlerin bulutu.

En büyük ormanların en uzak otu,
Havuz dünyalarındaki akisler kadar derin.
Atmosferdeki ikinci dirilişi seslerin;
Kalbin hiç duyulmayan vuruşu.

Ve hayatın eşyalar gibi duruşu
Ve anlamak ve sevmek hayatı, arkasından.
Karanlıklar içinde kaybolan,
Karanlıkların kuşu!

937

SİYAH VE KARANLIK

Kur'an okurdu babam bazen,
Galiba kadir gecelerinde.
Onun inanmış sesiyle biz çocuklar
Daha küçüldük odanın en uzak bir yerinde.

Müteessir olurduk kışı gören kırlangıçlar gibi,
Garip sadalarda hiç bir şey anlamadan.
Henüz mektebe giden ablam, bilgiç bilgiç:
“Arapça” derdi, nefesiyle o zaman.

Arapça. Uzak karanlıklarda,
Siyah ve lâmba sönmüş gibi.. uzar.
Ve çocuk kalblerimizi matemle kaplardı
Meçhul ölülere ait mezarlar.

Arapçadan nefret ederdik, lâkin,
Okşardı babamın okuduğu şey, muhayyilemizi.
Korkudan ve hayretten bir yeni dünya içinde
Muhakkak ki iman zaptederdi bizi.

Bir sesten sonra muhakkak başka bir ses gelirdi,
Ama nasıl başka, anlatılmaz.
Babamın sonsuz ahengi arasında
Olurdu yaşamlar daha az.

Ve olurdu vücudumuzdaki tarif edilmez çocukluk,
Nedense, daha uzun.
Uyanırdı karanlık hücrelerde,
Bütün yadigârlığı, ruhumuzun.

Ve babamın nefesleri yavaşlardı, hep aynı seslerle,
Tevekkül ve akıl dolu gelirdi bize, her taraf.
Babamın elleri büyürdü ve büyürdü babamın ellerinde

MUSHAF.

. . . Ve nelerden sonra ben hatırlıyorum,
Bazı geceler, yani her gece.
Babamın ve başka sevgililerin arapcasını
Tesellisiz şeyler düşündükçe.

939

D A Ğ L A R I

Dağları, mor bulutların
Yalnızlık veren dağları.
Akşam üstleri rüzgârın
Gurbete eren dağları.

Dağları bir çiçek çiği
Dağları su kadar iyi.
Sessizliğin sessizliği
Göklere seren dağları.

Bir rüya varki ruhumda,
Bir şey çağlar ki ruhumda
... anlamazlar ki ruhumda
Hasret gösteren dağları.

IV

Saklambaç

S A K L A M B A Ç

Şu anda meselâ bir saklambaç oyunu var,
Kuşlar gibi, saklanıyorum senden.
Görünmemek, bilinmemek, meçhul olmak arzusu,
Parhyan dağlardan, düşüncelerden.

Şu anda meselâ bir saklambaç oyunu var,
Ebe benim ve arıyorum, seni.
Görmek, bilmek, sırrına varmak,
Bahtın kokularını, denizlerini.

R A H A T L I K

**Sen büyüdüğün vakit çocuğum,
Yine çiçekler açacak dallarda.
Dallarda açan çiçekler gibi,
Yine çocuklar uyuyacak masallarda.**

Yine uykular havuzda dibe gidecek.
Sen büyüdüğün vakit çocuğum,
Havuzlarda kaybolan uykular gibi,
Yine çocuklar mektebe gidecek.

Sen büyüdüğün vakit çocuğum,
Yine göklerden mavi gölgeler inecek yere.
Toprağı nurlandıran mavi gölgeler gibi,
Yine çocuklar gülümseyecek, askerlere.

Sen büyüdüğün vakit çocuğum,
Yine meltemler geçecek denizlerden.
Denizlerden geçen meltemler gibi,
Yine çocuklar olacak, rahatlık veren.

937

ÇOCUĞUMA SÖYLEDİĞİM HERHANGİ BİR AKŞAM SERENADI

Sana büyük bir mezar hazırlayacağım,
Benden ve ölümden sonra.
Ve oradan efsaneler vereceksin,
Sen bütün çocuklara.

Allaha karşı güzelliğim devam eder,
Göklerden avuçlarıma düşen renk.
Uykular içinden hâtıraları,
Şehri nasibine terkederek.

Koyunlara ve büyük ağaçlara
Dağılan akşamlar vakti.
Sezilir ki sulara parıltılar,
Ve gecelerden yıldızlar gitti.

Babam, bir hikmet gibi beni uyandırır,
O karanlıklardan ki ruhumun.
Beklerim aşkın selâmetini,
Bir zafer kadar yorgun.

Dağlara, gölge vurmayan dağlara,
Akşamı götüren kuşlarım.
Benim gelmeyen sarhoşluğumdur,
Bağlarda kalan salkım.

Meçhulün hayatına kalbi misafir eder,
Evlerde güzel çeşmelerin suları.
Uzaklaşır gemiler gibi sahilden,
Varlığın yelken arzuları.

SİYAH MERMERLERDE KALAN

Tanrım izin verecek,
Kaybedilmiş geceler hakkı için.
Seni azat edeceğim
Ellerimde bir çiçek.

Oynamaktan çocuğum, sade ve sonsuz,
Kuşlar uçarken meselâ.
Karanlıklarda yeniden tesadüf edecek,
O zaman ruhumuz.

938

N A S İ H A T

Senin saçların varsa altın gibi,
Benim de vardı eskiden.
Çocuğum uyuma geceleri
Saçlarındır karanlıklarda giden.

Senin ellerin varsa nur dolu,
Benim de vardı uzaklarda.
Seyret geceleri çocuğum
Ki nur dolu başaklarda.

Senin kirpiklerin varsa rüyadan,
Benim de vardı uyku gibi.
Yum gözlerini geceleri çocuğum
Ki rüyalar bırakmaktadır kalbi.

Ve senin duaların varsa,
Benim de vardı, sabahtan.
Çocuğum geceleri dua et
İnsan uzaklaşabilir Allahtan.

ÇOCUĞUM

Sen benim uzaklara yolladığım,
Hayata enginlere ve nasibe,
Ey şehzademin mavi bahçeleri
Ve ey en güzel salkım.

Sen, bana gerilerden gelen,
Geceler ve nedametler arkası.
Ey sessizlikler ki dâvet eder,
Saçaklara serçelerim inmeden.

Kalbe selâmetlerle doldu,
Göklere hücum etti vakitler.
Belirdi, abdest alır gibi, vücudumuza
Ağaçların ve Allahın yurdu.

Geçti kapılardan serinlikler,
Parıltıları ile meçhullerin.
Yalnız aşka ve felâkete ait
Komşulardan gelen haber.

Sen benim aşka ve felâkete yolculuğum,
Ey altın ve karanlık.
Ölüyor gibi dinliyorum yaşamayı
Ey benim çocuğum.

KALBE VE ÖLÜME DAİR

Yok senden başka inandığım
Kalbe ve ölüme dair,
Dağlar ve saadetler üstünden
Vaktim, sulara inmiştir.

Sahillerinde beyaz gemileri
Gemiler ki uzaktan işaret verir.
Dinlenirken ağaçlar toprakta
Kalbe ve ölüme dair.

Ülkemde kapılar kapandı
Kalbe ve ölüme dair,
Allahın kuşları semalarımın
Kazasız geçebilir.

937

E T T İ

Senin geceler arkası varlığında
Öyle kuşlar uçuyor ki korkuyorum.
Ve mavi gökler gibi günlerimi zaptetti
Senin Allahsız ruhun.

Sulara, nedamete uzanan sulara,
Yıldız ışıkları ve rüzgâr.
Ölüler gibi zaferi takip etti
Altın çiçeklerle hâtıralar.

Söyleye dursun sessizliğinden,
Şehrin kıyısındaki tarlalar, şarkısını.
Meğhul bakirelerden bahsetti
Meğhul gecelerimin sultanı.

Ah, yalnız senin avuçlarında kalsın
Bütün sırlarını veren boncuklarımı.
Çocuklar ve ihtiyar askerler kaybetti
Ki benim kaybolduklarım.

**DÜNYANIN BÜTÜN ÇOCUKLARINA
KARŞI YAZILMIŞTIR**

Hepiniz el ele bir halka yapsanız,
Rüyadan ve şarkıdan bir halka.
Ve almasanız kimseyi,
Ortanıza benden başka.

Masallar gibi silinse etrafımız,
Şehzadeniz olsam sizin.
Biz mektebi ve dersi ebediyen terk ettik,
Ne olurmuş anneler vermezse izin.

Seyretsem yüzünüzü, birer birer,
Ve birer birer seyretseniz beni.
Garip saadetler duysak,
Bayramlıklar kadar yeni.

Nasip değil, sadece gökler midir,
Üstümüzden ninniler gibi geçen.
Yavaşça görünürken karşı dağlar,
Oyuncaklar mı hatırlarız, devlerden?

Gülsek küçük fidanlara sebepsiz,
Meselâ uçan kuşlar bir tuhaf gelse bize.
Ve gölgesinde altın karanlıkların,
Deliler gibi âşık olsak kendimize.

Hani geçen sene kopan uçurtmamız,
Kim bilir şimdi nereye gitti.
Uykular ve güller arkasından,
Oyunlar ki Allahın selâmeti

Siz dünyanın bütün çocukları, geliniz,
Rüyadan ve şarkıdan bir halka.
Ne olur, almayınız kimseyi,
Ortanıza, benden başka.

ŞEHZADELER NİNNİSİ

Kim uyanır güzel olur
Uyumak lâzım çocuğum.
Nedir karanlıklardaki nur,
Uyumak lâzım çocuğum.

Kaybolurken vücut biraz
Saklambaç mıdır, anlaşılmaz.
Olur yüzlerimiz daha beyaz;
Uyumak lâzım çocuğum.

Yumunca gözlerini diner rüzgâr,
İçin yıldız yıldız parlar.
Başlarken fark edilmez şarkılar
Uyumak lâzım çocuğum.

Büyüsün herkesin kısmeti
Askêrin nöbeti bitti.
Rahatsız olmasın ölüler gece vakti
Uyumak lâzım çocuğum.

SEHER VAKTİNE AİT

Sen iyi olacaksın, hakim olacaksın,
Altın saçlarında aşikâr.
O uzak saadetten mi gelmekte,
Yüzündeki aydınlıklar.

Sen temiz olacaksın, cesur olacaksın;
Meçhûl denizlerin gemileri.
Ellerin ki aşka değil,
Uzanmış ileri.

Sen sadık olacaksın, yeni olacaksın;
Ağaçlarla, kuşlarla beraber.
Sadık ve yeni, çocuğum:
Kırılmış heykeller!

Y A Z I L M I Ş T I R

Çocuğum yalnız sana inanıyorum,
Gece yarılarında, uyanıp.
Nur kesilir Allahın karanlığı,
İçimde ışıklar yanıp.

Ŗen vardın, benim altın saçlarımda;
— Göklerden uzanan salkım.
Ve senin altın saçlarında,
Ben var olacağım.

Aşkı, dünyadan koparak,
Muhteşem kartallar gibi firar etti.
Kan gibi parlayan gagasında,
Kulların en güzel vakti.

Anamı bulurum, ağlarım kokusuna anamın,
Bütün kadınların göğsünde.
Gövdemin hayatı rüzgârlarla uyanır,
Gecenin iblis örtüsünde.

Ve oyunlarımın deniz dipleri gibi varlığında,
Nedir ki nasibim devam eder.
Hatırlatır kalbime o sular şehrini.
Göklerde parlayan düşünceler.

Çocuğum, o güzel deniz çekilmiş,
Yazılar kalmış kumda.
Kendi sonsuzluğuma inanmak isterim,
Hayatını duyarken vücudumda.

938

ÇOCUKSUZ GECELER

Bu gece beni terkettin çocuğum
Ki hâlâ ellerimde bir şafak.
Herkes ölürken son anda
Bir gece hatırlayacak.

Birikti serçeler saçaklara
Davetler gibi uzaklardan.
Ülkeler midir ki varılmaz
Uykular içre kalan.

Vaktin saadetiyle durmuş
Kâğıt gemilerim ve rüzgâr.
Seyretsin sonsuz hudutları,
Harap kalelerinde krallar.

Çocuğum/ tarlalar sarardı,
Nur gibi olgun başak.
Herkes ölürken son anda
Bir çocuk hatırlayacak.

Ç A Y I R

Neden geçersiniz kapımdan,
Siz Allahın vakitleri.
Gecelerin sonsuz karanlığında,
Neden kuşlar uçuyor, ruhumdan.

Ve neden daima gerilerde,
Semaların ve hayatın en güzel yeri.
Ve neden Venüsü kaybettik,
En güzel mermerde.

Uykular aydınlık nur gibi,
Neden, sularda mavilik.
Topraklar ve şarkılar geçmiş;
Neden bulamadık nasibi?

Neden akıl ermez gecelere,
Yıldızlar silinir, neden.
Çocuklar, ey tanıdıklarım,
Neden aşka ve zafere?

ELLERİNDEN

Senin ellerinden tutmuştum
Karanlıklardan Allaha.
Nur gibi ılık ve lezzetten,
Nasibim bir daha.

Gündüzlerden geçen uykular;
Denizler içre balık.
Sonsuz yalnızlığı kalbin
Bütün tarlalara aşinalık.

Senin ellerinden tutmuştum,
Utanarak ve farkında olmadan.
Mavi ve muhteşem kuşlar gibi
Lahzalar, baş ucumuzda uçan.

Evlerin gölgeleri evlere;
Akla gelen düşünceler ki garip.
Bilinmeyen güzel sulara dönmek
Gece vakti ağaçları bekleyip.

Ve senin ellerinden tutmuştum;
Nemli ve meğhul titremeler.
Hâlâ ellerimde bir korku
Ki sonsuzluktan bahseder.

ÖN YAŞINDAKİ ÇOCUKLARA
SORULACAKTIR

Niye, bunca iş arasında daima fark edilir,
Günün serçeleri, uçtuksıra.

Niye akla gelir, geceleri,
Bakmak ve inanmak yıldızlara.

Niye sahip durur ağaçlar,
Akşam üstü esen rüzgâra.

Niye çocuklar gözlerini oğuşturur
Ağlayınca ve uyandıktan sonra?

T O P R A K

Var Allahım bir şey var bu toprakta
Ağaçlar büyür ansızın.
Bitmez tükenmez sular çıkıyor
Ki kalbe lâhzalar taşımakta.

Ki nasip bulur herkes bir başakta
Geliyor çılgın atların nal sesleri.
Ruha garip arzulâr veren
Garip dağlar ki uzakta.

Çiçekler ki her sabah uyanmakta
Kalbin ve vaktin şaşmaz cihetleri.
Parıldar sonsuz mevsim,
Rüzgârlarla yaşayan yaprakta.

Büyük memleketler ki şafakta
Dünyanın başka hayatlarından.
Fethin denizler kadar iskeletli,
Dolaşır, hâtıralar bayrakta.

Çiftçiler durmadan ne aramakta
Ve uykular ve yaşamak ve sevmek.
Çocuklar niçin daima düşer;
Var Allahım, bir şey var bu toprakta.

936

H A Y D İ

Haydi rüyada uyur gibi susup,
- Aydınlanırken içimizde kaybolan -
Hangi sestir bulalım ki girer kalbimize,
Bütün oyuncaklardan.

Haydi gözlerimizi örtüp azıcık,
- Arıyalım ki en güzel diyarımız -
Bulur gibi nerelerden kopuyor,
Bütün uykularımız.

Haydi kendimizi taçsız bir sultan sanarak,
- Sızlar herkesin alnı -
Yaşamak, yıldızlarla dolan gecelerimizin,
Bütün masallarını.

Haydi yazı defterinin en güzel yerini açıp,
- İçinde güzel bir rüzgârın -
Yeni bir oyun gibi gölgesini çizelim,
Bütün hâtıraların.

936

İ Ç R E

Çocuğum, geceleri hâtıran
Tamamlar, yarım kalmış masallarımı.
Renk içinde mevsimler hatırlarım,
Mevsimler ki okşar dallarımı.

Çocuğum, sabahları mektebin,
Çınlar uzak camiler gibi içimde.
Ki ben bir akşam üstü terk ettim,
Aşka ait arzular, kimde?

Çocuğum öğle üstü elbisen,
Parlar, vakta ait, nur gibi.
Garip gölgelerde sandallar dolaşır,
Ve bir nedamete bağlar dalgalar, kalbi.

Ve hayatı dehşetle hissedirim,
Bahçendeki ağaçlar uyudu mu.
Çocuğum geceleri yatağın,
Çağırır bir ninniye, vücudumu.

937

ÇOCUKLARIN ASKERLİK OYUNU

Tüfek başına, askerlerim,
Garip bir düşman var elbette.
Muhterem ağaçlar perişan oldu:
Altın yapraklar dökülmekte.

Tüfek başına, askerlerim
Karanlıklar indi, neden.
Kırk haramilerden hazineyi,
Alalım, gecikmeden.

Tüfek başına, askerlerim
Kırpiklerimizde geceler tadı.
Yükseldi güneş, uçtu kuşlar,
İhtiyar adam kumıldanmadı.

938

N İ N N İ S İ Z

Uykular gibi dolar gözlerime,
Meçhul beldelere ait tavus tüyü.
Sen benim çocuğum nerdesin
Kırk haramilerin götürdüğü.

Kuşların döndüğü vakitlerde
Mesut dalları, ağaçların.
Sen benim çocuğum nerdesin,
Ki sürünmekte saçlarım saçların.

Mesafeler ki beni davet eder
Uzak arkadaşların evleri kadar geniş.
Sen benim çocuğum nerdesin,
Aşka ve cesarete gitmiş.

Karanlığa sevda duyarım,
Hâtıraların kaybolduğu yerde.
Sen benim çocuğum nerdesin
Başka çocuklar bar bahçelerde.

937

UYKUDA YÜRÜYEN

Çocuğum yumdun mu gözlerini,
Uykular içinde, aydınlıklara.
Karanlıklardan gemiler gelmektedir
Beyaz yelkenleri açılmış rüzgâra.

Cesareti ihtiyar askerlerin,
Dağlar arkası, sulardan.
Nasib isterim avuçlarıma,
Ağaçlardaki arzulardan.

Uzanır sultanlar gibi sonsuzluğa,
Şarkısız ve oyunsuz vakti;
Mevsimin beliren havasından,
Bir yeni yıldız geçti.

Çocuğum yumdun mu gözlerini,
Başladı mı, büyülü şehir.
İnsan gözlerini yumsa bile
Meselâ bir çocuk seyredebilir.

938

SABAHIN ŞEHRE VARDIĞI VAKİTLERDE

Sabahlar tuttu ellerimden,
Sana doğru, çocuğum.
Vaktin göklerine uçtu kuşlar
Şaadedi rabbim kadar hissediyorum.

Aşka, vücut içre aydınlıklardan,
Ama sonsuz ve mavi.
Selâmetler indi sahillere,
Sulardan gölgeler geçti.

Duyulur sonsuz ve uzak,
Ve hâtıralar gibi, bazen;
Varlığımın garip şarkısı
Geceler arkası kendiliğinden.

Koydu arılar hayatını,
Bahçemdeki nur gibi çiçeklere.
Arabalar geldi karşılardan,
Nasibim olan şehre.

Aşkımız mıdır, ağaçlarda,
Güzelliklerle geçen.
Allah razı olsun çocuğum,
Bizden hayırla bahsedenlerden.

BAŞAKLAR ARKAŞI

Hep seni anmak istemiyorum
Geçerken gökler üstümüzden.
Denizler içre bir aydınlık,
Sabahlardan uzak ve erken.

Hep seni düşünmek istemiyorum
Akarken tarlalardan dereler.
Ve çirkin dağlar ki semalara,
Sonsuzluktan bahseder.

Hep seni kaybetmek istemiyorum
Dolaşırken geceler, kapıları.
Nedametiyle aşikâr olur,
Vücudun meçhul uykuları.

937

GECE OYUNU

Gelin ey, bütün çocuklar, peşimden,
Geçelim karanlıklarda şehri;
Yaşamayı hayretlerle duyarken.

Gelin hâtırasız sabahsız,
Seyredelim talihlerin üstünde,
Hangisi en çok sarı yıldız.

Gelin anneleri, ablaları unutarak;
Şehzadenin gittiği memleketi bulalım,
Küçük ellerinizde masallardan bir bayrak.

Gelin izin vermeseler de buna,
Çocuklar, uyanmış çocuklar,
Koşalım gecelerin sonuna.

E S K İ

Bunlar ihtimal hiç okunmayacaktır,
Günahkâr ölülerin fatihaları gibi.
Allaha, denizlerle beraber, terk ediyorum,
Benim olan nasîbi.

Vaktin nedameti indi karanlığa,
Aşka ve göklere, kuşlar.
Kim der ki gemiler, kendiliğinden,
En güzel sahillerde durmuşlar.

Aydınlıklar ki eşyadan uykuya doğru;
Ve çocuklara doğru inen selâmet.
Şarkılar gibi yanımsıra
Bitmez tükenmez memleket.

Kalbe ihtiyarlılığıyla aşına olur
Komşularımın çirkin kapıları.
Ah ben nasıl terkedeceğim,
Bir sabah vakti suları.

Sana, ey çocuklarımın en sonsuzu, sana,
Şarkılar, nur gibi ve ayıp.
Beni felâketler gibi yad edeceksin,
Bir gün Allahı anlayıp.

937

YARI AYDINLIKLAR KI SAHİPSİZ

Yarı aydınlıklar ki sahipsiz
Ve mavi serçeler sabahtan erken.
Çocuğum şarkı söyle sokaklarda:
Sesin güzelliğini kaybetmeden.

Kapılar açılır ardına kadar
Kuşlar uçar hâtıralar içinden.
Çocuğum bol bol masal dinle
Henüz inanırken.

En uzak gemileri korsanların
Seyretmek yıldızların silinmesini.
Çocuğum sor neden akşam oluyor
Ayıplamaz kimse seni.

Bazı sahillerin serinliği
Ve unutulmayan ilk demet.
Çocuğum sana yalvarıyorum
Ellerin çirkinleşmeden dua et.

ALLAHA VE BİZE DAİR

Allah ne kadar büyüktür,
Ekinlere güneş verir çocuğum.
Beni mavi sabahlara devreder,
Mavi güller gibi uykum.

Allah ne kadar büyüktür,
Kuşlar gönderir dallarımıza.
Karanlıklar kalbe dolduğu vakit,
Nasibi terk ederiz bir yıldıza.

Allah ne kadar büyüktür,
Yol verir gemimize denizler üstünden.
Garip sonsuzluklar duyarız
Sular akarken, bulutlar yürürken.

Ve Allah, ne kadar büyüktür, çocuğum,
Şükrolsun ruhumuz şimdi.
Nihayetsiz asırları içinde
Bizi tesadüf ettirdi.

937

ÇOCUKLAR KRALI

Tutun eteklerimden, kalkıyorum,
Kuşlara doğru ve Allaha.
Gecelerin sonsuz selâmeti
Beklesin biraz daha.

Tacım nerde benim, giydirin,
Yıldızlarla ve altın başaklardan.
Aşka ait gemiler gönderdim,
Ülkemiz olan uzaklardan.

Davet etsin, yaşamamı, nur olup,
Karşı sahillerden, rüzgâr.
Gölgelerini seyretmek istiyorum,
Ağaçlarımın ki sallanmasınlar.

Ve neden balıklar yüzüyor bu saatte,
Haber getirsin bana amiralim.
Severdik mavi yeleleriyle atları
Masallara varalım.

Yarına bir süngü hücumu var,
Askerlerim türkü söylesin haydi.
Kapılar kapansın ülkemde,
Günün rahmeti bitti.

Geceye yer açın dağlarımda;
Kuzuları ağıllara çeksin çobanlar.
Ve kimsesiz yolcuları misafir etsin,
Bu gece vakti hanlar.

Saat kulelerim öyle yavaş işlesin,
Hatıraları an, an duyayım
Ve âsâmı alın ellerimden;
Nasibi daha yakından duyayım

937

V

Bir Ülke

BİR ÜLKE

Bir ülkeyi arıyorum,
Düşünceden geçen ıtır

Bir ülke ki sükûn mavi,
Bir gül gibi açacaktır

O mavimsi zamansızlık,
O mavimsi akan asır

Bir ülkedir ki Allahı
İnsanı, yalnız bırakır.

B A L K O N

I

Bir kapı ki kalbe, azaba açılmış,
Şehrin geceyi dinleyen alnı
Büyük yaralarının iskeleti halinde,
Yaşıyor, meçhulün hayatını.

Boş yataklarda beyazlığı, gelmeyen uykuların;
Ve yılan dolu rüyalar ki kıvrılır, sahipsiz.
Uzanır kıtaların garip sahillerine,
Yaşanacak hatıraların ruhu, deniz.

Karşı evler kör olmuş dağlar gibi,
Geceyle kaybolan gökleri aramakta.
Ayak sesleri, uzaklaşan varlık,
Sarhoş bulutlar ki aydan uzakta.

Vücuttan akan gece parlayışlarıyla,
Karanlık gölleri duyulur ormanların.
Uzanır, taştan bir el gibi, hayata,
Sessizliği, hatıralara geçen anların.

Şimal hayvanları uyur serinlik içinde,
Aşağıdan, ölüleriyle teneffüs eder toprak.
Şehrin ve kâinatın büyük akrabalığı,
Garip mesafeler ki büyür, uzaklaşarak.

Söylenmemiş sözlerin saat gibi işlediği yer,
Bir heykel ki en güzel yerinden kesik.
Aşka, zafere, cesarete doğru,
Allaha doğru uzanan misafirlik.

936

B E D E N

Akmakta, meçhullerden habersiz,
Sular, bir çocuk gibi dalgın.
Bir aşinalık var bütün bahçede,
Vakte ait gölgeleriyle ağaçların.

Gözleri örtüp düşünürken,
Vücudün, yıldızların kaybolması.
Gezen, kimselerin hâtırasıdır,
Eşya aydınlığında, gece yarısı.

Cesarete yollanan kuşlar dönmemiş,
Kaldı şehrin saçakları rüzgâra.
Bir selâm gibi dolmuş selâmet,
Gemisinde yelken açanlara.

Islak ayaklarıyla geçmiş çocuklar;
Tahtalarda serinliği mermer anların.
Mermer köprülerin parıltısında,
Altın develeri, kervanların.

Şehrin üstünde rahatsız eder kalbi
Karanlıklar ki daima anlamadık.
Garip sılalar gibi ruhu çağırmakta.
Vücuda terk edilen hayvanlık.

937

İŞIKLARDA İNSANCA BİR ŞEY VARDIR

Işıklarda insanca bir şey vardır,
Şehrin büyük, çobanın asûde.
Karanlığından kuşlar uçar bahçenin,
Nasip, parlarken içimizde.

Işıklarda insanca bir şey vardır,
Yıldızların uzaklığından.
Aşka ve felâkete doğru,
Garip ve çocukluğumuz gibi dağılan.

938

SUSAN DÜNYA

Susar akşam ezanı
Kalbimdeki şeytana.

Susar en güzel mazi,
Önümde geçen ana.

Susar burda, babamdan,
Toprakta kalan mâna.

Susar şehri dolaşan,
Bütün sokaklar bana.

936

GECEİNİN İÇİNDE

Gecenin içinde,
Karışır meçhul ölülerin soğukluğu, karanlıklara.
Vücuda temas eden bir manzara,
Ki insanın talihidir.

Gecenin içinde,
Uyuyan çocukların rüyasına inan mavilik;
Unutulmuş göz yaşları kadar silik,
Ki aşkın talihidir.

Gecenin içinde,
Bir küfür gibi uçar felâketlere doğru
Dünyada ilk yapılan evin ruhu;
Ki şehrin talihidir.

Gecenin içinde,
O karanlıklar ki zaviyesi olmıyan şekil
O yıldızlar ki görünmez ve bizim değil,
Ki Allahın talihidir.

VI

B ü s t

B Ü S T

Yerine midir bu dağlar
Ki bana aşkı teklif eder.
Kuşlarla beraber kayboldu
Allahtan gelen haber.

Yerine midir bu düşünmek,
Ki ölüme dair ve sonsuz.
Ve birleşir gecelerle birbirine
Bizim şahane uykumuz.

Konmuş meçhullere mevsimin,
Bembeyaz kuğuları.
Kanallar içinde nasibe iştirak eder
Şehrin mermer suları.

Yerine midir bu gökleri
Ki süzer hayatı nazla.
Fikre ve ağaçlara ait
Ki benden daha fazla.

BAL KON

II

Seni, bütün arzu, bütün ruh,
Hayallerle kaybolmuş denizin dibi,
Seni ki ne kadar, ne kadar yaşıyorum
Toprak altına giren hecimler gibi.

Aşkın vahşi sahillerinden haber verir
Önümüzde göklere başlayan ada.
Hayata ve manzaraya bağdaş kuran vücudumuz
Dolaşır iri kemikli masal dünyalarında.

Ruhumuz bir denizdir ki açılmış sükûn için,
Sessizlik enginlere inen bir kuğu.
Giden çocukluğumu duyurmaktadır
Yıldızların sonsuz çocukluğu.

Gök nebatları sarkmış kıyılara
Girmiş meçhul göllere, meçhul hayvanları ruhun.
An'lar, yapyalnız, ayrılmış manzaradan,
Bir mezarın başında bir selvi kadar uzun!

Seni, aşk, uyku, lezzet,
Sıcak mevsimlerden kopmak üzere olan muzlar.
Vücudumdan geçen fikirler duyuyorum;
Geniş yaprakların satırlarındaki rüzgâr.

Önümde karanlığın en güzel yeri
Düşer atmosferlerin bahçesinden bir zambak.
Seni, en uzak mesafeler içinden,
Her şey'i gerilerde bırakarak!

936

G Ö R M E K

Görmek, karanlık yapraklar üstünde,
Gece kadar yaşıyan rüzgârı görmek.
Göz yaşlarından sonra gelen hâtıralar gibi,
Ruha damlıyan mavi yıldızları görmek,

Görmek, bir kör gibi içinden görmek,
Ellere değen manzaraları.
Ve yine bir kör gibi ellerle yokluyarak,
Görmek çiçekleri, görmek baharı.

Görmek altın kuşları ki uçar şiirlerde
Ve parlar bir vezin gibi ruhun havasından geçerken.
Görmek mesafelerde kalbi
Ve görmek çiçekleri, yaşıyor muyum derken.

Uzaktan geçen bir sandal ki bembeyaz,
Bembeyaz görmek engini, bir ses kadar.
İçinde vücudunu hissederek
Görmek bir mezarı, herkes kadar.

Görmek, bir dürbünün tersiyle uzaktan,
Bir bahçe, bir heykel, bir havuz.
Görmek, derin denizlerde yüzer gibi görmek,
Mavi şafakları ki aşk kadar sonsuz.

Görmek, çocukluğun yatakları kadar sıcak hislerle,
En uzak hâtıraların en güzel yerini.
Görmek, geçip giden bütün hayatı görmek
Ve düşünmek seni, düşünmek seni.

936

S A A D E T

I

Düşün, kiliselerden geçen kuşları,
Adalar ki yelken açmış karanlıktan.
Ve ben dinler gibi yazayım
Altın masallarını birer birer, açıktan.

Binalar ki caddeleri emziren bir ana,
Binaların beklenen mavi pençereleri.
Seni ilk gördüğüm nasibe bir selâm olsun,
Çevir yelkovanlarla zamanı, geri.

Geçsin, aşkım gibi, kalbinden,
Gece yarılarındaki meçhul üşümeler.
Vatanın en uzak köşelerinde
Hatırla ki birisi nöbet bekler.

Rüyalarında devam ederken çocukluğun,
Sezerim gecelerin Allaha değen tarafını.
Yazmın bu en karanlık yerinde,
Alnımda bir serinlik, semanın alnı.

Manzaralar ki benden ayrı seyrettin,
Bilmem nasıl, ruhum aşına olur.
Diyar ve beldeler dolusu
Ellerinden, ellerimde kalan nur.

Azabın karanlık hayvanları arasında,
Gözlerim hemen fark eder birisi, uyudu mu.
Seninle hayatın yaşadığı şu noktada
İnkâr ediyorum çirkin vücudumu.

936

A H M A K

II

Mağaralarda ateş yakan çirkin hayvanlar,
Senin ki gölgen uzanmış yerlere.
Tarihten evvelki müddet,
Senin, karanlıklar ormanlar içinde.

Senin ki bütün günlerim duyar
Azap ve beden olur hâtıralar.
Heykellerden havada kalan netice.

Senin, aşkımdaki ömrüne ait
Her taraf biterken başlayan ülke.

Senin, bitmez tükenmez çiçeklerine!

936

AŞKLARIN DÖNÜŞÜ

I

Sıla derdine tutulmuş gök hayvanları,
Sabah vakti kaybolan şafaklar.
Zafer ve sulha yükseliyor,
Zevkten ve kandan bayraklar.

Karşıdan dirilmiş yelkenlerle
Geçmiş anların nur gemileri.
Rüzgârlarla zamanı aramakta
En büyük ileri.

Işıklı dişlere değen havanın meyvası,
Küreler devamı eder gizli ahengine.
Dev şarkılarının altın dehşeti,
Dallarını gölde yıkayan siyah defne.

Ve salkım söğütler ki yerlere semadan,
Kavislerin ruhu mesafeyi unutmuş.
Zeki yumaklardaki ılık anları,
Bahar taşlarında ihtiyar kuş.

II

Ve ey gök hayvanlarının hücumu,
Zamanı zaptetti mermer çağlayanlar.
Nurdan bahçelerin yıkılan setleri,
Ve ey toprakları uyku bilmeyen diyar.

Ve ey hücumu hâtıraların,
Rüya havuzları, rüya.
Nasibin en uzak gecelerine doğru,
Bir bakış halinde akan eşya.

Ve ey yıkılan şehirler,
Camileri, bahçeleri, balkonları.
Yaşamanın ölmenin dışında,
Ve ey cenazeler ki ölüm bırakmış onları.

Yılan dolu çöller aydınlandı;
Tutuşmuş ormanları, kıt'aların.
Değince hafızın elleri secdesine,
Delinen yerlerden fışkırdı yarın.

Göğün siyah kanatlarında yıldızlar,
Şimal ki mevsimlerde sükûn çığı.
Bir ay ışığıdır ziyalar içinde,
Yarılan muzların aralığı.

Geceler, sonsuz geceler üstünden,
Karanlıklara yağan yağmur.
Ey kalplerin biriken nedameti,
Ey katiller gibi hududu aşan nur.

936

DENİZDEN GELEN

Denizden gelen anam benim, kardeşim benim,
Gençliğimin arzusu, denizi dinleyen.
Atın iklimlere uçan altın rüzgâr
Ve mavi gündüz uykuları ki yükselir enginlerden.

Aç ölen balıkçıların ruhu,
Mavi daireler gibi genişler sahillere.
Ve bütün mesafelerin sonsuz düzlüğü yayılır,
Kayar, uzaklaşır, rüyaların geldiği yere.

Hâlâ yaşar, ilk intihar edenin suya teması,
Korkunun ve arzunun ve hiç bir şeyin olmadığı an.
Büyük fırtınalar yığılır uzaklarda,
Denizi seyredenlerin bıraktığı arzulardan.

O beyaz yelkenlerin gölgeleri çökmüştür deniz dip-
O deniz dipleri ki uykular için bir yelken. lerine,
Enginlerin uzak hayatı yaşar sonsuzluğu
Zaferin göklere uçan defnelerinden.

Dalgalar, dünyalarına akseden profillerin hâtırasıyle,
Bir profil gibi oyar hava denen mermeri.
Bir hasrettir ki yaşar denizler kadar,
Alevlerle batan korsan gemileri.

Ve sen denizden gelen bunların hepsi
Sen ki anlamazsın benim kalbimden.
Aşkın ve ölümün büyük yelkenleri arkasında,
Kleopatranın hâtıraları, denizden gelen.

937

N E R E Y E

Nereye sevdiğim benim, inandığım nereye,
Rüyaların yarasalar gibi uçtuğu geceler içinden.
Dalgınlığımla hareketlerini seçemiyorum,
Varlığının altın kafiyesini arıyorken ben.

Hangi dünyaları dolaştıktı bilmiyorum,
O nasıl bir adaydı, nasıl bir deniz.
Gök, bir söğüt dalı gibi eğilmişti sulara doğru,
Ve eğilmiştik o dal gibi hayata doğru ikimiz.

Kim ellerini alımda gezdirirken o ten, sesile,
Bana kalbin musikisini verecek, haberi olmadan.
Geceyi avuçlarımda siyah bir gül gibi duyuyorum,
Ve sen misin bilmiyorum bu gülü bırakan.

Nereye, ey göz yaşlarımın sıcaklığı,
Ki başka birisi yok beni duyan.
Rüyalar nereye gidiyor, anlamıyorum;
Ve sen nereye gidiyorsun, hatıralardan.

936

Ş A R K I C I

Açmuş kollarını talihe,
Talihi bekler değil.
Verir akan suya çiçeklerini;
Eski sular, eski çiçekler değil.

Bazan şarkıyla fikrarasında,
Ölmüşlerimizin dünyası muhabbetle parlar.
Vahşi manzaralar gibi,
Daha susmuş ki daha var.

Beğenilmez harap olmuş sesi,
Lezzetsizliği duyulur vaktin.
Bütün bahçe mermer parıltısıyla ürperir,
Dirilen nedametin.

Süvari, siyah kayalar, mavi sular üstünden,
Hasta ve çirkin atını dört nala sürmekte.
Hasta ve çirkin vücudünü bırakmış,
Başka bir şey götürmekte.

939

H E Y K E L

Seni resmedeceğim taşa ve mermere,
Ve geceler içinde, ağlayarak.
Karanlıklarda ziyaret edenleri,
Bir günah gibi çarpacak.

Düşünebildiğim - kadar kör,
Sevebildiğim - kadar kahpe.
Ölüm sırriyle uzaktan,
Sirayet eder kalbe.

Kırmızı güllerle çevrilmiş,
Islak ve beyaz.
Göklerin yavaşlığı gibi mahzun,
Ve anlamaz.

Seni resmedeceğim ağaçlar arasından,
Evliyalar ve sulara yalnızlık.
Biraz aşikâr Allaha,
Biraz kırık.

VII

Ş e k i l

Ş E K İ L

Haydi miskin vücudum, gidelim,
Aşkın ve sevabın karanlığına.
Esrara karşı aşıkâr olsun
Benim en güzel şeklim.

Biz, dargın ve nankör krallar,
Terk edelim her nimeti.
Karanlığıyla hülyalı kalbimiz,
Deniz dipleri kadar.

Bakireler gibi ağaçlar altında —
Dağlar ve sular için.
Dağlar ve sular,
Varmasın murada.

O KADAR KUVVETLE HÜLYA EDECEĞİM Kİ

O kadar kuvvetle hülya edeceğim ki,
Açacak bu kuru dallar yapraklarını.
Aydınlatırken sonsuz ve sahipsiz geceler,
Çocukların ılık yataklarını.

Konacak etrafıma âlim kuşlar,
İstersem soracağım “Şark nerde?”
Ve onları dehşetle ürkütecek,
Satıl halindeki kuşlar, yerde.

Hücum etti zafer atları çılgın,
Şarkılar, kaleler gibi kapanmaktadır.
Aşikâr olur heykeller uykusundan
Toprak altındaki sır.

Sana doğru bütün aşklardan sonra
Çirkin hâtıralar lâzam.
O kadar kuvvetle hülya edeceğim ki,
Artık burda mevcut olmayacağım.

VERASET

Taşlayınız beni merakla ve uzaklardan,
Yeni bir şey keşfeder gibi.
Bir hayvan kadar mağrur ve kanlıyım;
Taşlayınız üstümdeki nasibi.

Etrafımda rakederek bakireler,
Şekle ait hâtıralar uçan.
Kırmızı güllerin kokusunda
Mermer meyvalar arasından.

Şehveti ve Allahı ayırt edemez,
En eski bir çocukluk vakti kadar.
Taşlayınız, heykeller gibi esrarımı,
Memnun olsun ağaçlar.

938

İ N K Â R

Ben değilim ağaçlar altında,
Topraktaki ölüler şehvetini bulan.
Fırar ederken göklere, hudutsuz,
Kalbin vücudiçre hapsettiği an.

Bütün hâtıralar, mukaddesler terk edilmiş
Durmuş nedametın suları.
Hangi nedametın, sayısız;
Ve çirkin yüzünde lezzet uykuları.

Ben değilim, iman ve aşk arasında,
Ellerini bırakmış heykeller.
Nasibin tahammül edilmez yakınlığı;
Haber!

938

RABBİM MERHAMETİN VARDIR

Rabbim merhametin vardır,
Hülya ver şu lezzete karanlıklardan.
Akşam dualarından sonra
Kanımın hayvanlığı avuçlarımda kalan.

Ya düşünmek olsun hep,
Asil bahçelerde heykeller gibi.
Ahmak kuşlar gibi göklerde arıyalım
Baştan başa nasibi.

Ya sarılmak olsun hep,
Nedametsiz ve murdar;
Şehrin ve dağların sessizliğinde
Aşka, ölümler kadar.

938

C A H İ L

Her nimetin sonu nedamet,
Ben istemiyorum sizi, istemiyorum.
Ürkmüş ve çekilmiş güneşten
Yılanlarla beraber ruhum.

Bahçelerinizde bahar durmaz,
Dursa da neye yarar.
Görünmeyen hudutlar arasında,
Kayıptan haber verir yaşamalar.

Ne yüzüm ak, ne aşka doymuşum
Gençliğim parça parça, arzu ve hülyada.
Artık bulunmamak istiyorum,
Hiç bir dünyada.

VIII

Geceye Karşı Müdafaa

1.

Hayır, ben varım, yalnız ben;
İster dursun, ister aksın suları.
Bana başka başka şekiller gösteriyor,
Vücudumun sonsuz arzuları.

Hayır, ben varım, yalnız ben,
Ağaçlarda kuşlar neymiş?
Soruyorum ki benden sonra mevcut,
Ellerim nasibe değmiş!

Hayır, ben varım, yalnız ben,
Yıldızlardan önce, dağlardan evvel.
Ey, ben de burda durayım,
Üstüne yapraklar düşen heykel.

2,

Parlar ağaçları, gökleri
Dağlar nişan verir gençliğinden.
Aynı rüyalarla hisse alır,
Çocuklar ve hastalar sessizliğinden.

Değer sonsuz lezzetleri, dudaklara,
Meyvalar gibi diriliğinden.
Tanımamazlıktan gelir herkesi,
Anamız kadar eskiliğinden.

Sularına garip şekiller düşer;
Büyür hâtıralar kendiliğinden.
Severim geceyi çaresiz,.
Korktuğumdan değil, güzelliğinden!

3.

Kaybolan mı var tenhada
Gece kuşları gibi çobanlardan.
Acaba nedir ki hatırlıyoruz,
Hayvanların tüylerinde parlayan.

Vahşi yıldızlar büyüdü
Parladı çalılarla ateşimiz.
Uzandı meçhul yamaçlarda
Garip ve muhteşem gölgelerimiz.

Kaplarken ağaçların altını
Semalar boyunca rahatlık.
İhtiyar adam ki anlattı,
Ölülere ait, anlamadık.

937

4.

Gecem, dallar neden eğildi,
Rüyada mıdırılar?
Çılgınlar gibi ötüyor binbir böcek,
Onlara mı kaldı bahar.

Gecem, mahcup hikâyesini,
Bazı çocukların, bazı çocukları anlar.
Getire dursun, ülkeler arkasından,
İtrın nedametini, kervanlar.

Gecem, sabrını ne sonsuz,
Çobanları suya kadar.
Gecem, bizden büyüksün amma,
Senden de büyük Allah var.

937

5.

Katiyen korkmuyorum geceden
Karanlıklar da gelip geçer.
Nedendir ki, hep dağlara bakayım,
Sür'atle büyürken düşünceler.

Katiyen korkmuyorum geceden
Nasibimle birleşmez nasibi.
Varsın elden gider gibi görünsün,
Ben miyim bu tarlaların sahibi.

Katiyen korkmuyorum geceden
Garip böcek sesleri duyulan.
Yaşamak için biriktim,
Uzak derelerden, ağaçlardan.

937

6.

Kuşlar uçu,
Kandan, başaktan sonra.
Kapandı nedametın nır gibi kapıları,
Perişan yolculara.

Vakta sirayet etti ağaclar havasından,
Sevdası geçmişin.
Kuşlar uçu,
Gökler hakicin!

937

7.

Bilerek parladı yıldızlar, kalbe yakın,
Kervanânlar buldu selâmeti.
Suyu dudaklara yükseltti,
Kuyuya atılan taş.

Başaklar büyüdü nur ve altın;
Aşikâr oldu yağmurların hikmeti,
Harmandan rüzgârlar geçti,
Aşınalar gibi yavaş.

Birleşti varlıkları ağaçların,
Bağladı sular, vakti.
Benim cesarettime iştirak etti
Bulutlar ve dağlar, vatandaş.

937

8.

Sabahlara kadar küfrettik
Yarasalar gibi duyduk bahtı.
Toprakla gizli münasebetler yaptı
Sabahlara kadar gençlik.

Kocaman ülkeler sarmış bizi
Hangi kuşları, hangi dal,
Sonsuzluğa doğru kopmuş kartal,
Matemiyle doldurmuş içimizi.

Siyah gökler kimlere ait bir bayrak
Ki meyvalar var mevsimlerinde.
Kalbimizin ağrıyan yerinde
Her şeyi baştan yaratmak.

Dağlara ait rüzgârlar geçti
Ölülere açık kollarımdan.
Haydi sükût içre kaybolan,
Haydi.

9.

Ve sahilin çarpık ağaçları altından
Garip yarasalar geldi.
Gözlerinin rengi ne güzeldi.
Bir adamı uyurken öldürmeyiniz,

Ve meçhul, bitmez tükenmez rüyasında
Vakit geçirebilir.
Gözlerinin rengi ne güzeldi.
Ki en büyük emanettir.

Ve kaybeder kendini gündüzün
Selâmlar içinde herkes.
Gözlerinin rengi ne güzeldi.
Hayata veda edemez.

10.

Çocuğum, bize düşünceler verir,
Garip ağaçlarda tuhaf kuşlar.
Hain karanlıklar devam etmekte
Yolcular ki bizi unutmuşlar.

Kendine düşman bilir yaktığımız ateşi
Ve yaşamaz gibi susar bazen.
Hain karanlıklar devam etmekte
Geceye ortak olmadan.

Tut ellerimden, yollar açılmadı,
Vermedi Allah bize rahatlık.
Hain karanlıklar devam etmekte
Çocuğum, ikimiz kaldık.

937

11.

Korkmuyoruz, geceler insin,
Dağlar gibi lâmbalar da yakarız.
Büyüsün, dev gibi denizleri,
Daha büyük gemiler de yaparız.

Çölleri var ki nasibi yok eder,
Ağaçlar dikeriz o çöllerde.
Ve bir yudum içmek için,
Altın sular da buluruz, yerde.

Ve ateş de yakarız üşürsek,
Sade rüzgâr olsun duyulan.
Korkmuyoruz çoğaldıkça bu âlem içre,
Şarkılar da söyleriz bir ağızdan.

Korkmuyoruz katiyen ne varmış,
Parlasın, havuz.
Çıkarsa, bir cenaze aramızdan,
Ölümüze dualar da okuruz.

12.

Bu adam ölmüştür ama,
Düşmedi toprağa henüz vakit.
Hayatını devrettik ağaçlara
Kalbi kimlere ait.

Bu adam ölmüştür ama,
Baş ucundan ayrılamadık.
Sonsuz kederinde gecelerimizin
Nedendir hâlâ bu beyazlık.

Bu adam ölmüştür ama
Henüz durmadı nehir.
Ve nasibi muhteşem kuşlar gibi
Onu götürebilir.

13.

Bahçelerde kuşlar vakti,
Tanıdık şarkılar, derinden.
Haber yok gemilerinden
Sofrada Allahın nimeti,

Ve ilân eder gökler nedameti,
Dört tarafa çarpar, yarasalar gibi uykum.
Bu bir oyun değil miydi, korkuyorum,
Beni son çocuk da terk etti!

937

14.

Ne kadar yaşasam faydasız,
Sular akıyor, bulutlar geçiyor.
Bulutlar nereye gider mi diyorsun,
Çocuğum, bana sor.

Ne kadar yaşasam faydasız,
Tanıdıklarım kaybolmuş.
Eskisi kadar şen değil
Sabah dallarında kuş.

Ne kadar yaşasam faydasız,
Ne kadar düşünsem.
Birisi hayatımı seyretmekte,
Karanlıklar kadar muhteşem.

IX

Hep Aynı Gök Altında

HEP AYNI GÖK ALTINDA

Kuşlar uzaklara dağılır,
Nedir ki eksilmez kalbimden.
Dağların aşına aydınlığı,
Nedir ki karanlıklarda devam eden?

Nedir ki, akşam üstü sezilir,
Ağaçlar, daima ağaçlar.
Altın meyvaların tüyleri,
Nedir ki, hâtıralara kadar.

Herkese bildiği masallar nedir ki,
Beyaz gemilerde yelken açmak.
En büyük tenhaliğin arkasından,
Nedir ki uyandırır şafak ?

Vücade sonsuz hzur verir,
Nedir ki ipekten elbiseler.
Yollarda aydınlık pencereleri,
Nedir ki evlerde, geceler ?

Şarkılarla selâmetlenen yolcu,
Nedir ki beklenir, sonradan,
Vaktin nur gibi sahillerinde,
Nedir ki hayata başlayan ?

Başaklarla büyüyen çocuklar,
Nedir ki serinlik sularda.
Sessizliğin sonsuz parıltısı,
Nedir ki daireler uykularda ?

Nedir ki çeker sabahları,
Garip mevsimlerle çiçeklerim.
Kalbe nedametler inerken
Nedir ki Allahı isterim ?

BİR SABAH VAKTİ SARI ÖKÜZÜN
BAŞ UCUNDA

Sarı öküzüm neren ağrıyor,
Gözlerin ağrımaz, beni sever.
Bana bunca yıl sabır verdi
O halden anlayan düşünceler.

Sarı öküzüm neren ağrıyor,
Belki boynun, nelerden sonra.
Fakat mahcup düşeceğiz,
Sabah vakti, sulara.

Sarı öküzüm neren ağrıyor,
Ayakların mı? Yazık...
Allahın çıplak tarlalarından,
Nasibi henüz almadık.

938

A R Z U S U

Suların ve dağların aydınlığında
Ekmek yapmak isterim başaktan.
Göklerin sonsuz cesaretleri,
Sesler duymak isterim, bayraktan.

Sularla ve dağlarla vakitler uyudu,
Sükûn bulmak isterim uzaktan.
Ağaçlar ki gelecek kuşlardan emin,
Emin olmak isterim, yaşamaktan.

937

Y Ü Z

Daha parlak karanlıklardan,
Beyazlığı ile, daha cahil.
Üstünde, sular gibi, hayatı sezilir,
Vaktin, kaybolan.

Nasibin hayreti içinê,
Belki affa hazır.
Şehvetton fazla merak,
Gençliğinde.

Bütün meçhullere doğru,
Ve uzak, ağaclar kadar.
Sesler, manzaralar, çiçekler,
Karışır, garip uykusuna.

Bitmez hüznündeki sır,
Gündüzün ve baharda ve her vakit.
Çocukluğun bilinmez hayatından,
Bir selâm gibi kalır.

Başkalık vermiş mermere ve tunca,
Hülya ve nedamet.
Alır ölüm sonsuz güzelliğini,
Ölümde durunca.

Aşka ait düşünceler,
Nasıl ve hudutsuz.
Daima Allaha dönmüş,
Neyi itiraf eder?

939

S O L O

Çarşıların kalbe yakın eşyaları,
Yolcularki tanıdıklar gibi.
Sonsuz gönlümüzde başka başka dünyalar,
Evlerimiz birbirine benzedi.

Başaklar büyüdü ellerimizde,
Toprakları hissedен.
Mesafeler ne kadar samimiydi,
Güneş başımızdan geçerken.

Açtık geceleyin penceremizi,
Doldu hâtıralara karanlık,
Uzaklaşırken en güzel vaktimiz,
Mevsimlere ki sormadık.

937

BENDEN GERİ

Bu yalancı dünyada
Devletler benden geri.
Dağlardan uyanmışım
Heybetler benden geri.

Kalbim Allaha kadar
Karanlık içre bahar.
Gece, sular, ağaçlar,
Ateşler, benden geri.

Aşkımı azad ettim
Aşkımın misâli yok.
Aşkıma hudut değil
Lezzetler benden geri.

FATİHA ÜZERİNDE

Ağlasın kadınlarım bahçelerde
Doğan yıldızlar ve hatıram için.
Bekledik ağaçları bilmeksizin,
Ki meyvalar yerde.

Dursun, nedametimiz kadar
Karanlıklara açık beyaz elleri.
Ve beyaz hayvan heykelleri
Bir şehvet gibi parlar.

Ağlasın kadınlarım, geçti;
Denizin parıltısından, havanın yeşilliğinden,
Bir hüznün gibi hemen,
Garip arzular vakti.

D Ü Ş M A N L I K

Vadetti her kitabında
Baharlar arkası kalan.
Analar vakti; heykeller, düşünceyi,
Bir lezzet içre, yalnız.

Akan ağaçlar sevabında
Nebati sular arasından.
Birleştirmede ekmekle geceyi;
Aşkı ve sonsuzluğu, Allahımız.

939

E V H A M

Bırakınız bahtiyar öleceğim
Daha miskin ve daha abdal.
Açmışım avuçlarımı Allaha
Söylesin nasıl bu fal!

Sulara eğildi dal
Sevabı aşikâr eden kuşlardan.
Gelir kara serviler altında inanmazlık
Güzel hayatı unutmuşlardan.

Sen kalbi bir uyku gibi alan,
Çocuklar ve geceler sevinci.
Göz yağlarım, aşkıma, kavgama,
Büyük yıldızlar gibi sadık ve gidici.

İNSANLAR, BAHÇELER VE EVLER

İnsan sokakta olmayabilir
Bazı garip vakitlerde,
Muhakkak bahçelerdedir.

İnsan, bahçelerde olmayabilir
Bazı garip vakitlerde
Muhakkak evindedir.

939

M E V Z U

Avuçlarımda iman, saçlarımda uzamak,
Yüzüm durmuş taş gibi taşlar huzuru için.
Ağaçlar gibi doğdu altın dallarla şafak
Nerde ulu sahibi kuşlardaki sevincin.

Elinde kitap durmuş, çocuğum, bahçelerde
Kitaplar belki doğru, bahçeler belki güzel.
Sesler var nehirlerin dağdan geçtiği yerde
Vermiş akan halini zamana tunçtan heykel.

Arzum, geleceklerden daha büyük, daha tek,
Elbet yollar bitecek ve ben hür kalacağım.
Dünyanın son gününde her varlık silinecek
Bütün mesafelerden görünür kalacağım.

TAŞLAR, VATAN VE HÜLYA

Bir akşam bu dağlar sessizliğinde
Taşların üstündeki yüz uyanacak.
Parlarken şehvetle nehrin yavaş suları
Bir akşam, bu dağlar sessizliğinde.

Taşların üstündeki yüz uyanacak
Taşlar ki ölüme benzer.
Çirkin ve çocukluğumuzdan gelir gibi
Bir akşam, bu dağlar sessizliğinde.

Taşlar ki ölüme benzer,
Hâtıralar kadar ayrı.
Vatan gibi ve eski vatanlardan.
Bir akşam, bu dağlar sessizliğinde.

X

Yaşadıktan Sonra

YAŞADIKTAN SONRA

Nedametlerle terkettik Allaha
En yakın hislerimizi sormadan.
Uykular ki garip mezarlar gibi
Varmadık bahsedilen sabaha.

Çirkin zevklerin uzak aşinalığı
Kalbi rahatsız etmekte her an.
Bir insan gibi hayata iştirak eder,
Gecelerin üveyanahğı.

Nasibi akar sularla sezdik,
Düşünmez kuşlar uçtu, düşünmez ağaçlardan.
Bahçelerin en güzel yerinde
Heykeller gibi durdu, gençlik.

Baksak ki lâhzalara görünür mü,
Saadeti nesillere kalan?
Rabbim, o ne güzel düşüncelerdi, Rabbim,
Merak ederdi gönlümüz ölümü.

DEVAM EDEN

Çeşmeler ki rahatsızlık verir kalbe, .
Gece yarısı, geçen arabalar gibi.
Meğhul bir çocuk yastıkta yer değiştirir
Ve bir serinlik duyar hayatın nasibi.

Harap şehirleri çeviren çirkin dağlar,
Varlığın talihine iştirâk etmek.
Ve bilinmez serçeler ki bahçeme kondurur,
İçim onları uzaktan severek.

Yüzüme değdikçe bazı bazı,
Beni dehşetle titretir elim.
Komşularım ki gündüzleri işe gider,
Gece ne yaparlar ah bilmek isterim.

Uyku içinde bir göl ki yalnız rüya,
Neden sonra yaşamak,
Dallar nedametle eğildi yerlere,
Kalmadı topraktan başka inanacak.

AŞK ÜZERE

Hayvanlar ve nebatlar vardır,
Aşk üzre.

Kaybolmuş yahut kaybolmamış
Vaktin hüznü veren havasında,
Ölümler kadar yanlış.

Korkunç işsizliği duyulur nasibin,
Aşk üzre.

Vücutla hülya arasında, çaresiz.
Akseder mermer beyazlığı,
Gecelerin ki temiz.

Hayatın garip devamından,
Aşk üzre.
Rüzgârlarla, başaklarla ve nefsinde;
Bir çocuk gibi hayret etmiş,
Karanlık sular gerisinde.

VATAN HUDUTLARI

Vatanın hudutlarında başlayan başka vatanlar,
Düşman aşinalıklar verir, uzaklardan.
Aynı kuşlar ve aynı bulutlar memleketi,
Garip uyku, semalarında kalan.

Burda bekler, nöbetçiler,
Hülyası daha yakın.
Meçhul hudutları mıdır ki geçilmez,
Aklın, güzelliğin ve aşkın.

Veda etmek isterim, baharlarıma,
Ağaçlarla beraber, şarka doğru.
Ve bir bayrak gibi göklerde dalgalanır,
Gece vakti, çalan boru.

Gece vakti, gurur ve sahiplik,
Bir vücut içinde rüzgâr.
Dehşetle hissettirir bana sonsuzluğumu,
Vatanın hudutlarında başlayan başka vatanlar.

BAŞKA DEĞİL

Aşkın sonsuz karanlığında,
Büyük ve siyah kayalar gibi;
Çocuğun nasibi,
Parlar, başka değil.

Baharın emin rahatlığında
Büyüyen sellere doğru.
Ağaçlardaki korku,
Gitti, başka değil.

Havanın mavi serinliğinde,
Kırık heykeller kadar.
Ot arabaları yahut büyük binalar,
Durmuş, başka değil.

KEL OĞLAN

Karanlığın bitmez tükenmez davetine,
Ölüler kadar sadık.
Daha cesur şehzadelerden,
Daha aşık.

Sırriçinde ve hareketsiz,
Çocukların hayır duasında;
Gitti, hazineyi bulmuşken,
Miskin ve cahil hülyasında.

BAKİRELERDEN SONRA

Sahip değil ve sever vücudunu,
O kadınlara ki Allah yardım edecektir.
Vere dursun altın hülyasını uzaktan,
Karanlıklar gibi şehir.

Mevsim hayreti kalbi doldurmuş,
Aşkın ve ağaçların arasında.
Çözmüş omuzlarına asûde saçlarını,
Fikrin ve güneşin hâtırasında.

Gökleri, sonsuz gökleri seyreder,
Dirseklerini beyaz mermere koyup.
Olgun meyveler gibi huzur içinde,
Hırsızlar kadar mahcup.

— Hikmetinden suâl olmaz Tanrımız. —
İlk bahar sellerinde bazan,
Dalar uzun kirpikli gözleri
Sularda akan.

SULAR VE KUŞLAR

Bahçeler önünde kapılar,
Bırakınız vakti enginlere.
O şarkılar ki yeniden benim oldu,
Kaybettim kaç kere.

Sonsuzluklardan, gölgeler, uzakları,
Mavi göklerde olmayan.
Mavi çocukların aydınlığında,
Selâmetler indi karşıdan.

Ne etsem, mevsime ait, gizlice,
Ellerimdeki salkım.
Bir sıladır ki çağırır ruhumu
Sular ve kuşlar şehri hatıralarım.

GECE MERASİMİ

İçimde susanlar vardır,
Ağaç gibi,
Uzanmış büyük havalara,
Ki dal gibi, haç gibi.

Sular yalnızlığım la garip,
Susar, eskiliğinden.
Pişman kimseler beni bulur,
Kendiliğinden.

İşledik beyaz mermerler altında günahları,
Hâtıralar gibi sessiz.
Aşkım a şahit olan geceler,
Beni aşıkâr etmeyiniz.

SONRASIZLIK

Dursun bu hâtıralar geçerken
Kalbin nedameti biraz daha.
Beni hangi yollar götürecektir,
Dağlar arkası Allaha.

Dursun kapımda yolcular,
Sorsun, benden nasibini.
Ki içime sessizlikler vermekte,
Uzarlarda kalan ninni.

Karanlıklar devam eder yıldızlardan
Yıldızlar mevsimlerde karanlık bir salkım.
Şimdi nerelere varmıştır
Camdan gemilerle yolladığım.

Dursun sularda ışıklar,
Ağaç dallarında vakit.
Beni çağırmakta masallara,
Çocuklar ki şarka ait.

G E C E L E R İ M

Genç kızların rüyasına
Giden gecelerim vardır.
Minareler arkasından,
Gelen gecelerim vardır.

Vardır insanın kalbinden
Bir şey alan gecelerim.
Vardır ormanlara bile
Uyku veren gecelerim.

Eşyalardan gelen sesi
Seven gecelerim vardır.
Ve öten bütün kuşlara
Düşman gecelerim vardır.

Vardır sarı yıldızları
Beni bilmez gecelerim.
Vardır rüzgârı ruhumdan
Hiç eksilmez gecelerim.

Bir noktasından maziye,
Akan gecelerim vardır.
Karşımda milletler gibi
Bakan gecelerim vardır.

937

BAHÇEDEN

Bir gidenlik var bu bahçede,
Kat'iyen aşikâr olmaz.
Meyveler lezzetle parlar,
Güllerde aynı haz.

Bir gidenlik var bu bahçede,
Sanki o bahçe değil,
Ağaçlar ve sular arasından,
Mahcup ve rezil.

937

F İ D, A N

Bağlan ki var olasın uzaklarda,
Geçen anlarına mevsimlerin.
Seyret ki parıldar binalarda.
Elleri dokunmuş kimlerin!

Arzular, Allaha karşı,
Çocuk avuçlarından beyaz,
Bütün şarkılar susarken,
Vakti his etmiyormusun ki yaşamaz.

Sürünür gibi vucuda bir şey,
Rüzgârdan ve zamandan başka.
Sanki kesmek üzere, uykumuzu.
Mavi sular da en güzel halka.

Islak bahçelerin şikâyetleri,
En güzel, en yeni ve daha.
Verir bütün dünyasını,
Bütün aynalar, sabaha.

İKİ AKŞAM ARASINDA BENZERLİK

I

Ağaçlar ki uykuda gezer gibi
Bütün hayatı unutmuşlar.
Kimbilir kondu nerelere,
Günü selâmetliyen kuşlar.

II

Güller aydınlandı, uzaklarda,
Yapraklar dolusu akşam vakti.
Sesler kesildi ansızın
Ağaç burda, kuşlar nereye gitti?

936

HİKMETİ NEDİR BU KARANLIĞIN

Hikmeti nedir bu karanlığın
İnsana aşinalıklarla devam eder.
Yıldız ışıkları gibi uzaklara ait,
Eşyanın üstünde düşünceler.

Hikmeti nedir bu karanlığın,
Büyür hatıralar, elbiseler ve uyku.
Nasibimiz değer ellerimize
Ve şehre dayar ufku.

Kaybolan oyunları mıdır,
O çocukların ki bilmez.
Ve nedir ki bulur kendi gemisini
O sahillerde herkes.

Hikmeti nedir bu karanlığın.
Sevilmez ve bazen sevilir.
Hissediyorum ki kuşların bıraktığı
Dallara nedametler inmiştir.

938

M A Z İ

Dönmek yıldızların mavi sükûnuna,
Mavi çiçeklerle rüyaların.
En eski günlere akmak, bir yıldız olup;
Ve işitmek çağırmasını göçen dünyaların.

Vaktiyle söylenmiş bir selâm gibi duymak engini,
Sudan bir gül gibi açılmak, denizlerde.
Yaşamak, ağaçların mazisinde yaşamak,
Ve kalmak bulutların geldiği yerde.

Görmek, yılanmış şarapları içerek;
Ve gitmek eski yıllara o eski rüzgârla.
Altın sonrasızlığın temposile yürümek;
Dinlemek, bir müziği dinlemek, ayaklarla.

Sevmek, rüyaların asırlarınca sevmek,
Ve kaybolmak hatıralar kaybolmuş diye:
Mazi, o mazi ki aşkın hatırasıdır,
Zamana temas eden ellerle uzanmak maziye.

935

N E D A M E T

Nerde babamın ölümüne ağladığım gecelerin karan-
lığı,
Nerde o keder ki ruhumu her an tabiata verir.
Anamın o güzel ahret inancı nerde
Nerde, dünyanın ufuklar arası bilindiği altın devir.

Nerde bayram sabahlarındaki erkenden uyanmalar,
Yeni elbiseler içinde yeni vücudu duymak.
Nerde büyümesi beklenen tavus tüyü
Nerde küçük defterde kurutulan ilk yaprak.

Nerde ilk gençliğin sabahlardan büyük uyanışı
Ve bir şişe gibi gönlü çeken akşamlar.
Bütün kuşların bütün dairelerinden sonra
Nerde aşk illerinden alınma gelen rüzgâr.

Nerde o hatıralar ki Allahtan daha eski
Ve nerde hepsi, bütün bir anın.
Uzak mabetlerin büyük uykusu geliyor,
Nerde ayak sesleri şeytanın.

Geçti en temiz en güzel düşünceler,
Meğer bir nedametmiş hayatın şekli.
Belki en büyük hazla bakıyorum gözlerine,
Fakat nerde benim hasretini çektiğim sevgili.

935

GÖKLERDEN AYRILAN BEYAZLIK

Bölünmez bir huzur içinde tarlalar,
Ağaçlarımızda nasibin selâmeti.
Sofraya çağrılan çocukları ki kadar
Garip oyunlar bitti.

Ve bizi yolcu edecek,
Tek ve yalnız;
Bunca ışıklardan, karanlıklardan sonra,
Rüyalara dönen hayatımız.

938

XI

Bir Öluden Haber

BİR ÖLÜDEN HABER

I

Cesedim şurda duruyor, dünyada,
Henüz örtmüş gözlerini.
Ve hâlâ duyuyorum uzaktan
Kör hafızın sözlerini.

Mezarımın zeki mermeri önünden,
Hepsi gitmedi henüz.
Biz ölüler, hep aynı ümitle,
Uyandırılacak gibi uyuruz.

II

Ve ölümler havası yaklaştı,
Kalbime kat'i olarak.
Çekildi sarayımın üstüne
Geceler gibi bayrak.

Başladı sonsuz güzellikler,
Dehşetle doldu gönlüm.
Fakat bekâretim nerde
Beni azad et ölüm?

BİR ÖLÜNÜN SOĞUMASI

Durdu arabalar uzaklarda
Mumu söndü en uzak bir mabedin.
Ekinler sarardı gece yarısı
Ve bir yatak gibi, vücuttan ayrıldı din.

Kalktı uçurtmalar şafaklarda
Rüzgâr aldı çocuktan uçurtmayı.
En güzel ve çok mavi iklimler
Bir şişe gibi boşaldı sayı.

Ve şarkılar köylerde, nurdan çalışmaktan,
Şimal havalarında yıldız balıkları.
Dalgaları varlığa şekil verir
Öyle denizler ki namevcut açıkları.

Ötelerde, cesaretin, kalbi çarpan,
Gâvur fabrikalarında vagonlar dolusu bahar.
Döner uzaklığına,
En sonuncu akislerden rüyalaşan parıltılar.

Çarmıhlar ki sonsuzluğun müsbet işaretleri,
Ufuklar ki, daima nakıs.
Gider, bir çizgi halinde semalara,
Tütüyor kara dumanlar lâmbayı kıs.

Çağırın sevinen çılgın bir kalabalık,
Kemikten ellerini uzatmışlar yoluma.
Birisi daha geldi, birisi daha
Ey minareler dolusu sema.

Ve yanımda, henüz ayrıldıklarım
Bir merhamet bir sessizlik bir dehşet.
Dünyanın tahta merdivenleri
Ve ey en büyük kışlada başlayan nöbet.

İki kalabalık arasında, yapıyınız
Vatansız kalan sema daireleri.
Hayatı ve ölümü gerilerde bırakarak
Düşen şehitler üstünden, ileri.

Hatıralar bir yanda, geceler bir yanda
Nasibini arayan altın sular.
Karıncı gibi çocuklar üstüne.
Kapanır dağ gibi kapılar.

Birisi, kemik parmaklariyle
Serpti yüzüme ince bir toprak.
Birisi örttü gözlerimi
Aziz dünyasını kıskanarak.

F A T İ H A

Ağaçların başladığı yerde kayboldu
Ümitle dolu aydınlığı şimalin.
İştirak eder nasibe, dallarda rüzgâr;
Esiri oldu halin,
Altın meyvalarla krallar.

Ağaçların, başladığı yerde kayboldu
Çöllerden gelen sevda.
Ağaçlar, gündüzleri midir ki görülmez,
Ölülerin, sonsuz karanlıklarda,
Yalnız hisseder herkes.

Ağaçların başladığı yerde kayboldu,
Çocukluğu kalbimin.
Varlığını hatırlatan toprak
Ki bilinmez Allahım kimin,
Baharlar içre merak.

Y U R T

Dağlar taşlar bakar bana
Ben buradan ayrılamam.
Derdime çare bul ana
Ben buradan ayrılamam.

Çiçek, su, hava, ağaçlar
Hepsinde bir yoldaşlık var,
Gönlüm hüngür hüngür ağlar
Ben buradan ayrılamam.

Gönlüm, günahkâr bir derviş
Aklı kısa, kalbi geniş.
Bilmem âlem nasıl gitmeş
Ben buradan ayrılamam.

Özlediğim yer sonsuzluk
Yüzüme değer sonsuzluk.
“Gidiyorsun!” der, sonsuzluk
Ben buradan ayrılamam.

Bilmem neden toplanmazlar
Bir çıra gibi yanmazlar,
O kara günü anmazlar
Ben buradan ayrılamam.

Allah'cığım bırak beni,
Almasın bu toprak beni.
Nolur unutursak beni
Ben buradan ayrılamam!

936

BULAMADIĞI ŞEHİR.

Bir belde ki yaşar bazen hayatı
Ve o vakit Allah kadar güller sarar tabiatı.
İçimde fezaya düşen kürelerin sür'atı
Ve yarım kalmış bir kadeh gibi çeker gönlümü ölüm
Ve ben eskiyen bir şarap gibi yaşarım bütün hilkati.

Ben gitmek isterim o yere ki benim olsun gülleri,
Beyazlığını avuçlarıma söylesin heykellerinin mer-
meri.

Ve ruhum sabahları girerken bir sabah gibi içeri
Aydınlıklarla giden ruhumun gittiği o yeri özlerim,
Özlerim, aydınlıklarla gelen ruhumun geldiği yeri.

Ben gitmek isterim o yere ki hiç eşyası yoktur
Allah bile yaşamaz orda hemen kaybolur.
Ayrır vücutları kendisinden hava gibi bir sur
Bilinmez, duyulmaz, anlaşılmaz nerededir yolu,
Yalnız günün bazı saatlerinde kaplar ortalığı o nur.

Bazen karanlıklarda da yaşar orası
Duyarım içimde bir gençlik yası.
Ne kadar siliktir ruhumun onda kaybolması
Ah o, varlığına varlığımdan çok inandığım ülke,
Ve ah o ülkenin hiç yaşamadığım hatırası.

Dudaklarımda şarap gibi şırıldayan bir gönül lâfı,
Elimde dervişlerin yeşil kaplı mushafı.
Yeşil - mavi - kırmızı şiirler kaplar her tarafı.
Şiirler, şiirler okurum varmak için,
Şiirler ki oranın birer silik fotoğrafı.

935

RAHATSIZ EDEN FİKİR

Dünyanın altıncı kıt'asında kaybeder ruhumu,
Ağaçları geçmiş günlerimden bir orman.
Asırlarca önceyi hissederim karanlıklarda
En zuak yıldızların vücuduma değen ışıklarından.

Yalnız bana çöküyor gibi şehre 'abanan hendese
İsmim, üstümden düşecek nerdeyse.
Nasibin dehşeti iner karanlıklardan her sese,
Gökler, yalvaran ellerim üstünde duran bir an.

Karışır masam, hatıraların duruşuna,
Bir insan gibi varlığıyla zamana iştirak eder ayna.
Sessizliği ve lâneti ve küfrü bırakır bana
Birisinin talihidir kalbimde uzaklaşan.

Yaklaşır vahşi atmosferlerin temas bilmeyen rüzgârı
Çıplak bir intizamlı damlar saatin pınarı.
Düşüncemde, ölmüş hayvanların Allahsız vücutları,
Rahatsız eder, Bir "Allah rahmet eylesin" fikri beni
durmadan!
939

NEREYE GİDİYORLAR

Yıldızlar nereye gidiyor sabah vakti,
Başka dünyaların gecesine ki teselli versin.
Sesler nereye gidiyor, susunca,
Büyük yalnızlıklara ki talihidir herkesin.

Ve çiçekler nereye gidiyor dağılarak,
İlk mezarın üstüne ki yeri belli değildir.
Nereye gidiyor yırtılan bir resimdeki dünya,
O bulutların arkasına ki meçhuller gezinir.

Nereye gidiyor baykuşları akşam karanlığının,
Öyle atmosferler ki Allahsız ve sahipsiz.
Ve düşen çenelerin uçan hareketi nereye gidiyor,
Mevcut olmayan kâinatlara ki belki içindeyiz.

Kırılınca nereye gidiyor mezarlıklardaki kavuklar,
Belki gelecek arzlarda venüs yapılacak bir mermere.
Biten hikâyelerdeki adamlar nereye gidiyor haber
vermeden,
Belki ahrete, belki başlamıyan hikâyelere.

Kuşlar nereye gidiyor engine doğru,
Hâtıralara ki sonsuz diyar.
Vakit nereye gidiyor karanlıklardan,
Ölülere, ki hayat için ağlasınlar!

937

V A R L I K

Biz dert bulduk kendimize
Daldan düşen yaprak için.
Allahımız kıyar bize
Bir avulçluk toprak için.

Rüzgâr, gökte bir gezinti;
Uşürüz her akşam vakti.
Ne sıcak vücutlar gitti
Toprağı ısıtmak için.

936

KÂİNATIN AKŞAM YOKLAMASI

Bir an, akşamın fikirden geçmesi,
İlk insandan son insana kadar, daima.
Kendimi ve herkesi boşlukta his ediyorum;
Dairemsi bir müddet iniyor ruhuma.

Bir an, coğrafyanın dışında,
Ve bütün satıhı, atmosferin.
Sevgülerin en samimî olduğu saat;
En çok düşünceye benzediği vakit, çiçeklerin.

Bir an, zamanın gölgesi yüze değer,
Ve aralığı hayatın - ölümün aralığı.
Bembeyaz bulutlar gibi geçer göklerden,
Kör bir adamın bahtiyarlığı.

Bir an; bütün anaların şefkatı,
Ve maviliklerde rüyası, bütün genç kızların.
Merhametin büyük varlığı gibi silik,
Kalpteki ışığı gibi uçan yıldızların.

Bir an, kaybolmuş sonsuzluğu göz yaşlarının,
Hatıraların kaybolmuş mesafesi.
Bir misafirliğin ilk manzaraları kaplar,
Ve gurbet kaplar, herkesi.

Bir an, hayalden hendeseler dünyasında,
Kürelerin mesafelerindeki ahenk.
Bütün sessizliğiyle hayatın uzunluğu,
Denizlerden, gözlerde mazi olan renk.

Bir an, üstümüzde elbise,
Kızını okşayan bir adamın avuçlarındaki sıcaklık.
Ve bütün atomları kaplar habersiz,
Gençlikteki ölümden uzaklık.

Bir an, bir an ki her şey farkında,
Her gün aynı vakit semadan geçer.
Ve susar bir insan gibi hüznle,
Taşlar, bulutlar, ışıklar, fikirler.

Bir an ki cesaretin büyük sessizliği,
Hissin ve aklın sonsuz memleketinde.
Allaha mevcut veriliyor,
Kâinat hazır ol vaziyetinde!.

936

ATLANTİS

Mavi uçurtmalara benzeyen aşkın gecelerinde,
Hatırlatır kendini meçhul biri.

Birer manolya gibi uzak ve aydınlık hatıralar
Yaşamanın uyuyan bahçesinde.

Bir dal ki omuzlarımdan yere değer;
Yalnız rüya ve yalnız yaşamak.
Gökler sulh dolu bir bayrak
Uzakların seslendiği vakitler.

Ruhum temas eder heykelini arayan bir mermere,
Bir bahçe ki havuzlardır ağaran.
Varlığın bütün düşünceleri arkasından,
Mesafeler bulutlara yaklaşır, bulutlar mesafelere.

Birbirini seven ve çalışan insanlar,
Ki hepsini babam kadar, kardeşim kadar tanıyorum.
Avuçlarımda bir sabah suyu gibi uyum,
Her şey'i seviyorum, hayatım kadar.

Yaşamak, benim en güzel, en ışıklı bilmecem,
Bir rüya gibi silik korkusu.
İç içe parıldayan sonsuzluğun fanusu;
Aşkı, gençliğim ve düşüncem.

Rüzgâr eserken ellerime düşer,
Kuşlardan dallarda kalan hece.
İnce bir minyatürdür ki yıkılır çok seyredince,
Dağlar gibi ağaçlar ve küçücük altın evler.

Altın meyvelere mahkûm olur nefis,
Ve serçeler, kırlangıçlar ve her şey uzaklaşır.
Beni vücudum gibi yarıda bırakacaktır,
Allahın yollarında atlantis!

936

B Ü Y Ü M E K

Büyür ağaçlar maviliklerde,
Bulutlar, aydınlıklar, uzaktan.
Büyür şehirlerin yatakları,
Mevsimler üstü, yaşamaktan.

Bir anne gibi genişleyen sabah aydınlığı,
Büyür kanatları yavru serçelerin.
Büyür şehirler ve şehirlerde,
Korkunç hayatı, gecelerin.

Büyür, hatıralar gibi ihtiyarlar,
Yaşamayı hatırlarken.
Büyür güzellikleri, vücutları, kismetleri,
Çocuklar uyurken.

Vakit büyür habersiz,
Bir serinlik düşer her cama.
Çiftçiler bile anlamadan,
Büyür topraklar daima.

Ç A L G I L A R

Çalgıların nur gibi hayatı,
Vaktin karanlığında ruhum.
Nerelerden gelmekte bu sesler,
Ben sanki bilmiyorum.

Oralardan ki selâmet,
Kalbin sonsuz uzakları.
Arzulariyle beni aramakta,
Oralardan ki işte rüzgârı.

Akşamlar gibi Şehzadeler,
Eğilmekte şarkın büyük sularına.
Kuşlar ki şehirleri terk etti
Dağlar arkası arzularına.

Oralardan, silik ve mavi,
Ve kadınlar ve çocuklar dolu, oralardan.
Gecelerin sonsuz uyanıklığında
Aşkın ışıkları sularda akan.

Nerelerden gelmekte bu sesler,
Vaktin karanlığında ruhum.
Çalgıların nur gibi hayatı -
Ben sanki bilmiyorum.

937

ŞEHİRLER DURUR

Şehirler durur,
Kuşlar gider maviliklere.
Bu sırrı bulmak için
Çıkar gemiler sefere.

Şehirler durur,
Geçer kervanlar önümüzden.
Şehirler gibi durur kalbimizde
Bir kaç hatıra gündüzden.

Şehirler durur,
Rüzgârlar değil, sular değil.
O küçücük misk gibi yataklarda
Misk gibi uykular değil.

Şehirler durur,
Heykeller gibi, habersiz kendisinden.
Gelip geçen bahçeler içinde
Biz ölmek isterken!

CEVAPSİZ

Çekiliniz aramızdan, ben güzelim,
Hülyalarım, heykellerim, aşkım var.
Görsün beni bu muhteşem ülkemde,
Elerimden tutmuş çocuklar.

Çekiliniz aramızdan, bu تنها gecede,
Yalın ayak bekliyorum.
İğrenç ve simsiyah yapmış yüzümü,
Nedametler veren korkum.

Çekiliniz aramızdan, onu göreceğim,
Koyacağım başımı dağlarına, düşünmeyerek.
Beni ki bu kadar seviyorsun,
Bana da mı ölmek?.

ECDAT'TAN GELEN

Kısmet dolar kalbimize habersiz,
Semalardan kuşlar geçti.
Her evde başlar yeniden
Başakların bitmez tükenmez lezzeti.

Mavi beşiğinden uyandık,
Nur gibi uykuların.
Sonsuz serinliği vücudumuza,
Şarıl şarıl, suların.

Şimdi çocukların ellerinde
Ninemize hülya vermiş masallar.
Bize de sormakta aynı bahsi
Namütenahi garip dallar.

E Ş Y A L A R D A

Gündüz insanlar yaşar, gece eşyalar,
Sezenlere Allah yardım etsin.
Karanlığın büyük aynasında,
Yakınlığı var her sesin.

Kapılar mı açılmakta aşağıdan,
Birisi mi geziyor, korkuyorum.
Soğuk ve selâketsiz açıklarda
Yalnız nedamet ruhum.

Kabuğunu terk eden yılanlar gibi,
Gürültüyü bırakmış hareketler.
Perde, neden düştü, kendi kendine,
Ve bu perde benden ne bekler?

Meyvasız ağaçların altında,
O kadınlar ki çocuksuz.
Nerde beyaz çizgisi saatlerin
Ki arkasında kayboluruz.

Sular, gündüze ait değil,
Başka bir serinlik, bardaktan.
Etrafın garip akrabaları,
Ve garip yaşamalar uzaktan.

939

K E N D İ

Ben belki yakında öleceğim,
Hastalıktan değil, gururdan.
Nasibime sonsuzluklar karıştı,
Ellerimdeki nurdan.

Beni gökleriyle ölçemez,
Bahçeleri hudut olmaz önüme.
Vakti var ederek yaşıyacağım,
Gölge yapmasın dağları günüme.

Nedir, kabul etmiyorum, reddediyorum,
Herkes istediđi kadar yaşar.
Kalbimin, sonsuz ve geçmiş arzusu,
Bana ait azamet, karanlıklar.

Bana ait akan sular, dinleyin,
Ki devam etmekte, yaşarken.
Garip seslerle var oluyorum,
Ağaçlarda, kuşlarda ben.

Ben ihtiyar çoban, güzel katil,
Ben öküzü ölmüş çiftçi.
Azabımla, başlar her sabah,
Aşikâr olmak sevinci.

Yılları geçer onu, bana ne,
Belki camileri çürür.
Mesafeler boyunca koşacağım,
Ölümler gibi hür!

938

TAŞ YERE DÜŞER

Kuşlar ve bulutlar sevdasında
Göklere doğru hayranlıkla atar çocuğum
Taş yere düşer.

Allahın masmavi semasında,
Evler, minareler yükselir sessizlik gibi
Taş yere düşer.

Belki de serviler arasında
Mezarıma bir taş dikilecek,
Taş yere düşer.

H A R E K E T S İ Z

Uykular mı canlanır uzaklardan
Hayır onlardan daha sonra.

Çirkin kuşlar mı nasibi arayan
Hayır hava sallanmıyor.

Ormanlar mı dehşetle susan
Hayır mevsimlerden habersiz.

Ey Allahım sezilmez vakitlerinde,
Hastalar mı kımıldar uzaklardan.

Y A Z I L M I Ş T I R

Ey benim daimacığım nerdesin
Ki sular serin gece yarısı.
Ki parça parça dağılıyor,
Giden kimselerin şarkısı.

Gölgeler ve askerler geçiyor
Uzamlara ki bilinmez.
Günden güne daha güzel görünmekte
Bana, herkes.

Gemiler hatırlarım ki yüzerdi
Sabah sularında erkenden.
Müddetler var ki bana ait,
Mesafelerden geçen.

Kuşlarım dolaşsın bahçelerde,
Öpsün çocuklarım annelerini,
Ve ben farkında olmadan arıyayım,
Meçhul bir ölünün yerini.

Nasibe serenadlarım olsun,
Duaları o küçük ellerimin;
Meyvalar gibi lezzetle,
Uykular kadar derin.

Ey garip şekiller ve korku,
Karanlıklar gibi yaşıyorum.
Nerdesin ki delirmekten önce
Ey benim sonsuzluğum!

937

ÇOCUK DÜŞÜNÜYOR

Serçelerim taşıyor vakti,
Ağaçlara mı yoksa nereye?

Ağaçlarım götürüyor bir şey
Yıldızlara mı yoksa nereye?

Yıldızlarım akıyor daima,
Gecelere mi yoksa nereye?

Ve gecelerim devam ediyor,
Bana mı Allahım, sana mı?

938

YERLE GÖK ARASINDA
TALİH BERABERLİĞİ

Kuşlar ki göklerden gelir bize,
Ağaçlar ki, topraktan.
Fakat nasıl bir aşinalık var,
Kuşlar ağaçlara konduğu an.

936

M U V A Z İ

Geniş gökler altında,
Ölümler gibi devam eden keder.
Varlığımı kaybettim ki karanlık,
Dağlar ve şehirler.

Avâre ve anlamaz aşktan
Büyük sıhhatleriyle ağaçlarım.
Ne kadar çirkin büyümekte,
Gece vakti saçlarım.

Yok, cesaretimi hisseden,
Hıtam olsun kuşlara.
Başka insanlar da gelecektir
Vaktitten sonra.

938

F İ R A R

Bırakın beni, hizalar arasından,
Bırakın beni uzaklara.
Gideceğim, saadetler arkası
Vedalaşmadan başaklara.

Terketmekte eşyaları benimle
Eşyalara ait uykular.
Nasibin münhanisini bitirdi
Kuşlar uçunca sulár.

Bırakın beni - ağlayarak,
Çocuğum yanımda sen. -
Vakti ve Allahı götürüyorum,
Dünyanın bütün evlerinden.

937

ALLAH KUŞLARI ÇOĞALTIR

Allah kuşları çoğaltır,
Ekinlerimizi korusunlar diye, kurtlardan.
Gayret verir çiftçilerin kalbine
Tarlalar üzre uçan.

Allah kuşları çoğaltır
İmansız gökleri doldurmak.
Ağaçların korkunç yalnızlığı
Kaybolur dallarda uçuşarak.

Allah kuşları çoğaltır
Nur gibi sabahlardan, nur gibi yere.
Yeniden uyanabilirler diye, karanlıklardan,
Kuşlar, sabır verir, ölülere.

938

M E R H A M E T

Ve bu kadar karanlıktan sonra
Beni yere serdiği vakit.
Servilere kuşlar konacaktır
Başka mezarlara ait.

Dururken şikâyetsiz, esrarsız,
Mermer ayaklarımda yaşamak.
Şekli terkeden bakirelerden,
Farksız; nedametsiz ve çıplak.

O kullanılmış kuşlar ürkecek,
Eğrilecek servileri... Nihayet.
Yükselirken hudutsuzluğa karşı,
Mezarımda susan merhamet.

Ö T E L E R D E

Nasibim kadar büyük memleketler
Çağırır beni uzaktan.
Aklıma gelen mavi mermer
Üşütür beni uzaktan.

Meselâ yıldızlara ait bir haber
Ağlatır beni uzaktan.
Allah ki göklerden geçer
Anlamaz beni uzaktan.

939

BAHÇE İÇİNDE EV, EV İÇİNDE DÜŞÜNMEK

I

Kim aldatmış bu kadar insanı,
Ki kimsecikler aldırıyor ölüme.
Ölüm, ey göklerden büyük,
Sığdıramıyorum gönlüme.

Nasıl, yaşamayı bırakmak nasıl,
Bir memleket mi bu, bir elbise mi ki?
Ben nasıl yok olurum, anlamıyorum,
Dünya yok olabilir belki.

Nedir, masalların, arzuların arkası,
Çocuk muyuz - Ah keşke çocuk olsak?
Mavi temaslar ellerde kalıyor
Ne çabuk kırılıyor mevsim denen oyuncak.

İnsanı oyuyor yolundan,
Her yatakta bir sürü rüya.
Daha ötelere gidiyor gibi
Meyvalarda biten dünya.

II

Açın kapıları, bırakın işleri,
Toplanın köylere, şehirlere, ülkelere.
Ucu semaya değen ağaçları dinleyin
Düşünen başınıza koyup yere.

Ve bir şarkı söyleyin ki göklere karşı
Yıldızlar ve talihler işitsin.
İskeletler gibi dirilsin uzaklarda,
Bütün günleri herkesin.

Analar öldürsün çocuğunu,
Hayatını meçhullere devretti diye.
Babalar sıvasın toprakları
Yaşamak girmesin içeriye.

Hayır, kimse inanmıyor sözüme,
Ve bakıyor bana gülerek.
Yoksa bir ben mi yaşıyorum,
Yoksa bir ben miyim ölecek!

938

MEÇHUL ÇOCUKLARIN EL İŞİ VAZİFESİ

Oturmuştuk büyük masanın etrafına,
Babam gazete okuyordu, biz ders çalışıyorduk.
Hesap vazifesini aceleyle yapıyordum,
Vardı benim içimde başka yolculuk.

Nihayet sıra geldi babamdan çekinerek,
Çıkardım el işi defterimi çantamdan.
Mektepte başladığım bir iş vardı nur gibi
Ki nur kesiliyordum aklıma geldiği an.

Masallar ve rüyalar gibi kalpler kesmiştim,
El işi kâğıtlarının bir çok rengiyle.
Renklerin arasındaki sevgiyi arayarak
Yapacaktım onlardan bir aile.

Birbirlerinden sonra çok güzel oldular,
Ellerim yanıyordu değdikçe onlara.
Kalpler, parlak, güzel ve bin hülyaya doğru,
Kalpler, yaşar gibi, rabbim ne manzara.

Ve nihayet tembel dirseğimle dürttüm,
Çağırdım kardeşimi saadetime kadar.
O baktı ve hepsi baktı hayretle,
Kitapları terkedip hülyama karıştılar.

Artık el işi kâğıtları fazla mı parlıyordu,
Kalplerin zarif şekli daha mı incelmışti ne.
Annem bile çevirmişti başını,
Ilık odamızın bu tuhaf sessizliğine.

Ve babam birdenbire hissetti
Gözlüğünün üstünden süzdü halimizi.
Kızıyor gibiydi kitaplar bırakılmış,
Bana işaret verdi ablamın dizi.

Mavi damarları çıkmış kocaman elini,
Uzattı babam, bize doğru gülerek.
Aldı defterimi ve seyretti tatlıca,
Başını sallarken dedi: güzel gerçek.

Fakat düşmüş bir tanesi; diye devam etti,
O zaman biz güldük yaramaz ve çılgın.
Beyaz kalbi görmemişti ne tuhaf,
Hayretimiz ve neş'emiz üstündeydi hayatın.

Ve bir gün bana baban öldü dediler,
Hissederken renkleriyle nasibim olan yurdu.
O el işini hatırladım, ağlayarak,
Aca'ba onlar da mı beyaz kalbi görmüyordu!

938

XII

Talih Açıklığı

TALİH AÇEKLİĞİ

I

Selâmetlerle, şükürlerle uzaklarda,
Yapraklar kımıldamaz.
Denize ve nasibe iştirak eder
Sahiller daha az.

Uyanmak istemez sabaha
Tenbel bir çocuk gibi toprak.
Ve kaplar hayatı kendiliğinden
Varolmak.

Sevilen ağaçlar altından
 Taşıdığımız büyük ve siyah ayna.
 Geçer cahil hülyamız,
 Gece yarısı uğruna.

Havalar da resimleri bozulur,
 Çocukların ki sevdik.
 Bizi nasıl uykumuzda terketti,
 Rab'biz gibi gençlik.

İşte, bizim de talihimiz,
 Bu harabolan yerde.
 Yüzü saadetle parlayan,
 Nesillerde.

M Ü S L Ü M A N

Yeşil tarlalarda buğday yükseliyordu
Ayak bileklerine kadar.
İştirak ediyordu hale kendiliğinden
Tesbihimde yeşil taşlar.

Uzandık koyu gölgelerle kenarına
Saadet ve şükürle parlayan anın:
Büyük ve mavi bir su gibi
Karşımızda genişleyen havanın.

Vardı ki memnun oluyorduk,
Kalbe aşına bir şekil.
Daha derinlerden ve uzak,
Vakit ve sevda değil.

939

H A Y R A N

Yüzüm güzelleşir sabahları
Allahım ama ne güzellik.
Sokaklar hissedem vücutum nur olur,
Ama ne sokakları.

Eşyalar kınıldar geceleyin,
Allahım ama nasıl kınıldamak.
Bitmez tükenmez yaşamalar sezilir,
Ne kadar yadigâr ve ne derin.

Ve ögle üstü bir aşinalık başlar,
Allahım ama her şeye karşı.
Meselâ gölgesinde mest olurum
Allahım ne ağaçlar.

Sabah, neden sonra, duyulur bazan,
Neden sonra.

Ve bazıları mektebe giderler,
Allahım ama ne kadar yakından.

937

Ş A H A D E T

Rabbim, durmuşum aşk içre,
Aşikâr ola cevher.
Karanlığın bitmez tükenmezliği;
Uzaktan heykeller.

Durmuşum, büyük sular, kocaman yıldızlar altında;
Ellerimde meyvalarınız.
Hayvanlar gibi mümin,
Ve habersiz.

939

İSTİFADE

Rüzgârdan ve topraktan,
Hayır duasıyla babamın.
Selâm havasıdır ki kalbi rahatsız eder
Hatıralar'da kalan.

Ve ne etsek vahşi
Ramolmaz meçhul dağlar,
Söyler gibi hal ile
Ağaçlar, geçmiş.

Garip aydınlığında denizin,
Gece vakti.
Hüznümüz gibi uzak ve sonsuz
Kuşlar sevinci içimizin.

938

**BİR DAĞ DİBİNDE GECE VAKTİ BİRLİKTE
YAPILAN RAKS İÇİN SÖYLEDİĞİM
BAŞLANGIÇ**

Kızlar ellerini koysun alınma
Ki lepiska gibi uzasın saçlarım.
Çocuklar oynasın bahçelerimde;
Büyüsün nur gibi ağaçlarım.

İhtiyarlar okşasın kolumu,
Hakîm olayım onlar kadar.
Analar sırtımı sıvazlasın,
Rahîm olayım onlar kadar.

Ve kuşlar konsun avuçlarıma,
Duyayım toprağı uzaktan.
Ve rüzgârlar okşasın yüzümü,
Bileyim varlığı yaşamaktan.

Yıldızlar meçhulüm olmasın,
Nasibim, nasibin, nasibi.
Ve semalar geçsin başımdan,
Allah terketmesin kalbi.

938

HALDEN ANLAYAN GECELER

Dolaşır meçhul semalarda
Güzelden ve uykudan önceler.
Ve devam eder hayata
Yuvalara çekilmiş serçeler.

Sonsuz aşinalıklar vakti
Fazla ışıklar gitti.
Bize büyük rahmeti
Halden anlayan geceler.

937

L Ü T U F

Bir çocuk kadar güzel olur.
Başını göğe doğru kaldıran.
Daha aydınlık ve sahi
Vakit, alınımızla bulutlar arasından.

Ve gök lezzetinden hisse alınmış
Kuşlarla, ağaçlarla, dağlarla beraber.
Kalmamış ruhumuzun ağırlığı,
Ne düşmanlık ne zafer.

Aşk ve aydınlık uykuda,
Sağır göllerden duyulur şarkımız.
Nasibin saadeti iner, nur gibi,
Daima ve yalnız.

939

T A N R I M A

Gökler bugün de uzaklarda,
Yıldızların gittiğini arzederim.
İnsanlar başladı çalışmaya,
Güneşin doğduğunu arzederim.

Şular yine nur kesildi
Yapraklardan geçti aydınlıklar.
Çiçekler açıldı dünkü gibi
Isındı hiç eksilmiyen rüzgâr.

Gecenin lânetinden bir daha kurtulduk
Çöktü eski aşinalık evlere.
Deniz yeniden mavilendi
Ve bazı gemiler çıktı sefere.

Doldu bir selâm gibi perdelerden,
Sonrasızlığın bilinmez vakti.
Koyuldu başaklar sararmaya
Askerler talime gitti.

Gökler bugün de uzaklarda,
Kuşların uçtuğunu arzederim.
En büyük sessizlikler arkasından,
Kalbimin vurduğunu arzederim.

937

YAŞAMAK SULARINDA GÜZELLİK

Bahçeler nur içindedir
Bunca nedamete bedel.
Açtı, arzular içinde gözlerini,
Göklere doğru heykel.

“— Kondu mübarek kuşlar gündüzüme
Nasıl aşınadırlar her sözüme.
Allahım bir bak yüzüme,
Sen mi güzel, ben mi güzel?”

937

B A Ş K İ

Maviliklerin toprağa değdiği ÷lkede,
O sevgiler ki yolculuklardan.
Sonsuz mevsimler hâtırası,
Altın meyvalar gibi ellerde bir an.

Kuşsuz ve gölgesiz akşamlar altında
İki olmak, üç olmak, dört olmak, ihtiyacı.
İz bırakmış buralardan geçerken
Allahın çöllerinde kaybolan hacı.

Ağaçlar, yaprağından habersiz
Yapraklar ki bahara namütenahi uzak.
Geceden ve uykudan sonralar,
Camdan ve ışıktan toprak.

Yıldızların görünmeyen taraflarından,
Manzaralar, dünyaya ait manzaralar.
Açık denizlerin susuzlukları,
Yalnız kirpiklerde yaşayan ince rüzgâr.

Dostun ve kardeşin ve annenin bittiği yer
Vücudün düşünmeye varması, yataklarda.
İlk insanların Allaha şükürü,
O mavi mesafeler ki durur başaklarda.

Sezmek, gökler gibi, hayatı uzaklardan,
Bütün çocuklara selâm vermek.
Bilinmeyen bir hat üzerinde,
Gezmek memleketleri, hayret ederek.

Hayır, keder değil bu, ölüm değil,
Sular gibi duyuyorum, hatıraları.
Rabbim, bana nasıl nasibettin,
Bu hayatı ki yaşmaktan ayrı!

936

S E V A P

Memnun ağaçlarda memnun kuşlar
Ve mavilikler daha uzaklardan.
Taze ve ağarmış mevsimlerin vakti,
Uykular içre akan.

Sonsuzluğun garip sessizliği,
Aşına, eşyadaki nur.
Meçhul kimsesizliklerle uzanmakta
Dağlardan akseden huzur!

Sabahları, yorgunluk sabahları,
Daha tenha ve derin.
Ve daima devam etmekte
Güzel yoldaşlığı nasibin.

Yıldızlar rahatlıklar verir
Geceler içinden memlekete.
Şimalin bitmez aydınlığı,
Gemiler ki erişmiş selâmete.

İnsanlar ki yarı geceleri bulmuş
Lâmba yakmayı unutmuşlar.
Ve yaşamak, sen ne kadar büyüsun,
Memnun ağaçlarda memnun kuşlar.

KOMŞU EVLERE HAYRANLIK

Komşu evlere hayranlık,
Ne güzel nur içinde uykulardan.
Serin bir vakittir ki uzaklarda
Kalbe nedametler gelir, sulardan.

Neler saklıyor perdeleri
Garip ve çiçeklerle süslenmiş,
Duaları, yıldızlar, duaları,
Göklerim kadar geniş.

Nasıl devam eder yalnızlığım
Bahsedilmeyen duygulardan.
Ve konar çirkin kuşlar saçaklarına
Geceyarısı, uğultulardan.

Hatıralar gibi Allahım, hatıralar gibi,
Birbirlerine ne kadar aşına.
Öyle hacimleri ki huzur verir
İnsanın ruhuna.

Komşu evlere hayranlık,
Bir çocuk ki kalbim, korkulardan.
Uçmak üzere olan lâhzalar.
Mermerden ve arzulardan!

937

GÜN İHTİYACI

Günler, meçhul manzaralarla dolu günler
Meçhul ölülerin bakışları.
Biraz içerde biraz dışarda kalır insan
Duyar bir gariplik rüzgârı.

Günler ne kadar' aynı olursa olsun,
Daima yenidir sabah kuşları.
Geceleyn zamanı ve mevsimi kaybeder vücudumuz
Ve günler verir bize saati ve baharı.

Günler, sevgiyle, istekle, hasretle;
Ve günler bilinmeyen bir denizin dalgaları.
Yüze semaların gölgesini düşürür
Öğle vakitlerinin görünmeyen çınarı.

Günler, birbirini çeken kafiyelerdir,
Aşkın kâinatında yaşatır anlıyanları.
Avuçlardan bir gölge gibi uçar seneler
Bir iki gündüz kadardır ömrün bütün varı.

Aksi sadalar gibi sonu uzar günlerin
Başlar gelecek günlerin şarkıları.
Öyle damlalar ki elmastan ve semadan
Günler, Allahın damlayan pınarı.

Ve günler bir ihtiyaçtır ki
Çiçekler ve yağmurlarla verir uzakları.
Açar, ölmek isteyen ruhuma
Hayat denen diyarı.

986

RAHAT DAĞLALR ARASINDA

Rahat dağlar arasında
Ağaçlar ve sular.
Çocuğum uykum geliyor
Rahat dağlar arasında.

Kalmışım ellerimde nur
Vaktin heykeller gibi durmasında.
Çocuğum aşka ve meçhullere ait
Rahat dağlar arasında.

Kuşlar nasibimi almış,
Uçar, hatırasında.
Çocuğum korkuyorum Allaktan
Rahat dağlar arasında.

E M A N E T

Nedir bu hayat içinde,
En güzel ve daha emanet?
Gecele- örttü kapımızı
Kuşlar sabaha emanet.

Almaz oldu hatıraları oda,
Kalmadı düşüncelerden fayda.
Biz uyuyoruz bu akşam da
Nasip, Allaha emanet.

Ş Ü K R O L S U N

Şükrolsun Allaha ki otlar çıkar topraklarda
Doğar yıldızlar, gece inmeden.
Gemiler kalbe verir enginleri,
Bir uyku içindedir karanlıklarda beden.

Minareler uzanır altın göklere;
— Altın dallara uzanan çocuklar.
Işıklar kaybolur derin sularda;
— Bitmek üzere olan yolculuklar.

Bir araba geçer sokaklardan daima,
Bir kuş uçar, haber vermeden.
Ölüdür, bir daha uyanmıyanlar,
Kahramandır, düşmana hücum eden.

Adamlar ki birbirini selâmlar
Ve getirir ninniler, sabahları.
Gökler geleceklere uzanır
Büyür kâfirlerin günahları.

Şükrolsun beyaz taşlar arkasından,
Aziz bulutlara, aziz rüzgâra.
Çekilip bir fecir vakti kadar,
Şükrolsun, başaklara.

937

YENİDEN DİRİLECEĞİMİZ GÜNE DOĞRU

Verin benim çiçeklerimi
O topraklardan ki sevmiyorum.
Sezmektedir yadigâr bir vakit
Meğhul manzaralarda ruhum.

Muhteşem ve samimi gökler
Anlaşılmaz karşı sahillere gibi.
Ve nedir ki birer birer dağıtır
Akşam karanlığında nasibi.

Çocukların uyumak üzere çocukların
Kalplerindeki garip dünya.
Ki iştirak eder,
Yaşamaya.

Sularla beraber yıldızlar
Ki uzaklaşmaz, seslerden.
Lâhzalar, hâtıralar üstünde,
Salkım söğütlerde serinleyen.

938

ŞU GÜZEL ARZ ÜZERİNDE

Sizin çocuklarınız olacaktır
Oynayan ve konuşan.
Vaktin, gökler arkasında,
Sular gibi duyulan.

Sizin ağaçlarınız olacaktır
İnsandan anlar gibi.
Mevsim sabırla konuşur,
Kuşlarla beraber, nasıbi.

Sizin evleriniz olacaktır
Bin bir şekil.
Şu güzel arz üzerinde,
Hülya değil.

M E C L İ S

Şehrin ihtiyarları toplandı
Büyük ve aydınlık dairesinde gölün.
Uyandı sularla beraber
Fikri ve hayatı gülün.

Dağlar ağarmıştı uzaktan,
En yüksek, körler gibi تنها.
Fark ediliyordu ömürle vakt arasında
Yaşamak biraz daha.

Yok, bu Allahla dolan aynada yok,
Eski saatlerden eser.
Garip ve güzel bir ısrarla
Gelecek günlerden bahsettiler.

RABBİM BİR GÖK VERDİN Kİ BİZLERE

Rabbim bir gök verdin ki bizlere
Rahatlanır kalbimiz her an yeniliğinden.
O kadar sade, aydınlık, sonsuz,
O kadar kendiliğinden.

Rabbim bir gök verdin ki bizlere
Anlamaz sadakatini düşünceler.
Bunca yıl bizi memnun etti
Daha da eder.

E V L İ Y A

Garip ve meçhul muradında
Evliyaya mum adamıştı komşum.
Nasıl güzeldi, rahattı ve تنها
Benim evliya olduğum.

Nasıl karanlıktı varlığında
İnanmak, susmak,
Büyük mermerler ve geceler için,
Muhakkak.

NESİLLERE KARŞI

Lâhzalar uçtu, geride fakir vücudum,
Altın meyvalardan sonra korkunç dallar.
O lâhzalar ki nesillere devredilmiş
O meyvalar ki durur bahçelere kadar.

Parlar karanlık içinden
Sofralarında ekmekleri.
Nasıl mâlum olur, rabbim, bazı hastalara,
Bahar gelince ölecekleri.

Unutmamış uzak vatanları
Bu kuşlarda ki ne var?
Unutmuş perişan çobanlarım
Hangi şarkılarda uyurdu koyunlar.

Evlerin saadetinde camlar,
Namussuz ze zekî.
Ve hayata, talihe, kalbe,
Değil ki...

Günlerde ve daha mavilerden,
Aşkımız gibi sade.
Yıldız ışıkları değil, sular değil,
Alışkanlığında hüznün duyduğumuz şey.

939

İçindekiler

ÇOCUK ve ALLAH

I. Bu eller miydi

Bu eller miydi . . .	5
O küçük elbiseler . . .	7
Ablamla aramızda . . .	9
Ağır hasta	10
Çocuk, gece, ayakkabılar	11
Korku	12
Askerlik	14
Sultan	16
Büyük azat	19
Mevsim	22
Çocuklar korkunç Allahım	23
86	24

II. Vücudu yaratmak

Vücudu yaratmak	29
Fiilsiz dünya	30
Bir gülün üstündeki an	32
Sessizlik	33
Gece gökleri	34
Duran saat	36
Sabah	37
Çocuk	38
Uyanıklık	39

Batı	41
Dönüş ⁹	42
Geceleyn	44
Şark	45

III. Boş vakitler

Boş vakitler	49
Azad edin ışıkları	50
Gündüz	53
Gece yarısı	54
Çarmıh	55
Yüzümde	57
Mağaralar	59
Daireler	61
Bir anın içinde memleket	63
Arasında	65
Devam	67
Yadigâr	68
Vücut	70
Hayret	72
Gece vakti kimsesiz yollarda	74
Rahmetsiz	76
Tenha	78
Karanlık ve olmamak	79
Gece yarısından sonra kâğıtlar	81
Anlamak	83
Siyah ve karanlık	85
Dağları	88

IV. Saklambaç

Saklambaç	91
Rahatlık	92
Çocuğuma söylediğim her hangi bir akşam serenadı	94
Siyah mermerlerde kalan	96
Nasihât	97
Çocuğum	99
Kalbe ve ölüme dair	101
Etti	102
Dünyanın bütün çocuklarına karşı yazıl- mıştır	104
Şehzadeler ninnisi	106
Seher vaktine ait	107
Yazılmıştır	108
Çocuksuz geceler	110
Çayır	111
Ellerinden	112
On yağındaki çocuklara sorulacaktır	114
Toprak	115
Haydi	117
İçre	119
Çocukların askerlik oyunu	121
Ninnisiz	122
Uykuda yürüyen	123
Sabahın şehire vardığı vakitlerde	124
Başaklar arkası	126
Gece oyunu	127

Eski	128
Yarı aydınlıklar ki sahipsiz	130
Allaha ve bize dair	131
Çocuklar kralı	132

V. Bir ülke

Bir ülke	137
Balkon I	138
Beden	140
Işıklarda insanca bir şey vardır	142
Susan dünya	143
Gecenin içinde	144

VI. Büst

Büst	147
Balkon II	148
Görmek	150
Saadet I	152
Ahmak II	154
Aşkların dönüşü I	155
Aşkların dönüşü II	156
Denizden gelen	158
Nereye	160
Şarkıcı	162
Heykel	164

VII. Şekil

Şekil	167
O kadar kuvvetle hülya edeceğim ki	168

Veraset	169
İnkâr	170
Rabbim merhametin vardır	171
Câhil	172

VIII. Geceye karşı müdafaa

1	175
2	176
3	177
4	178
5	179
6	180
7	181
8	182
9	183
10	184
11	185
12	186
13	187
14	188

IX. Hep aynı gök altında

Hep aynı gök altında	191
Bir sabah sarı öküzün baş ucunda	193
Arzusu	194
Yüz	195
Solo	197
Benden geri	198
Fatiha üzerinde	199

Düşmanlık	200
Evham	201
İnsanlar, bahçeler ve evler	202
Mevzu	203
Taşlar, vatan ve hülya	204

X. Yaşadıktan sonra

Yaşadıktan sonra	207
Devam eden	208
Aşk üzre	209
Vatan hudutları	210
Başka değil	211
Keloğlan	212
Bakirelerden sonra	213
Sular ve kuşlar	214
Gece merasimi	215
Sonrasızlık	216
Gecelerim	217
Bahçeden	219
Fidan	220
İki akşam arasında benzerlik	221
Hikmeti nedir bu karanlığın	222
Mazi	223
Nedamet	224
Göklerden ayrılan beyazlık	226

XI. Bir ölüden haber

Bir ölüden haber I	229
------------------------------	-----

Bir ölüden haber II	230
Bir ölünün soğuması	231
Fatıha	234
Yurt	235
Bulamadığım şehir	237
Rahatsız eden fikir	239
Nereye gidiyorlar	241
Varlık	243
Kâinatın akşam yoklaması	244
Atlantis	247
Büyümek	249
Çalgılar	250
Şehirler durur	252
Cevapsız	253
Ecdattan gelen	254
Eşyalarda	255
Kendi	257
Taş yere düşer	259
Hareketsiz	260
Yazılmıştır	261
Çocuk düşünüyor	263
Yerle gök arasında talih beraberliği	264
Muvazi	265
Firar	266
Allah kuşları çoğaltır	267
Merhamet	268
Ötelerde	269
Bahçe içinde ev, ev içinde düşünmek	270

XII. Talih açıklığı

Talih açıklığı I.	277
Talih açıklığı II.	278
Müslüman	279
Hayran	280
Şahadet	282
İstifade	283
Bir dağ dibinde gece vakti birlikte yapılan raks için söylediğim başlangıç	284
Halden anlayan geceler	286
Lûtf	287
Tanrıma	288
Yaşamak sularında güzellik	290
Başka	291
Sevab	293
Komşu evlere hayranlık	295
Gün ihtiyacı	297
Rahat dağları arasında	299
Emanet	300
Şükrolsun	301
Yeniden dirileceğimiz güne doğru	303
Şu güzel arz üzerinde	305
Meclis	306
Rabbim bir gök verdin ki bizlere	307
Evliya	308
Nesillere karşı	309